Monica Bauer

576

O NOAPTE A DĂRUIRII TOTALE

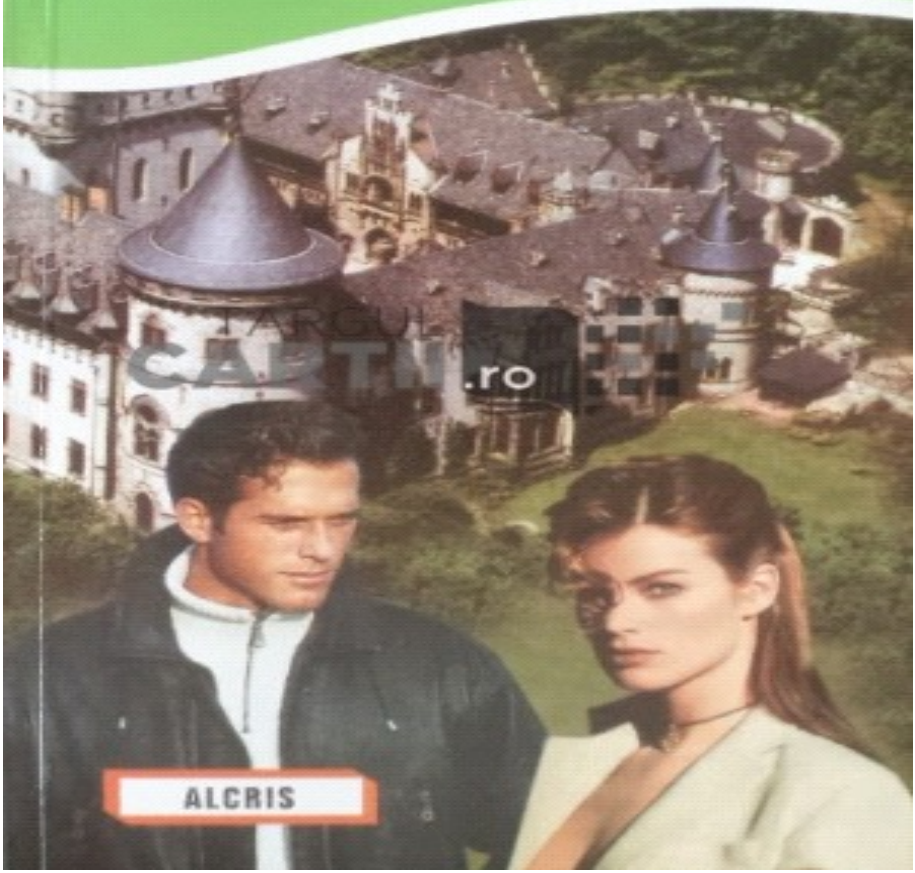

ARGUL CARTII .ro

ALCRIS

Monica Bauer
O noapte a dăruirii totale

Capitolul 1

Arina von Brombacher intră trântind uşa. De obicei calmă, de data aceasta faţa sa era îmbujorată, iar ochii de culoarea oţelului străluceau de sub genele lungi, frumos arcuite.

Coborî repede treptele, grăbind pasul la auzul altor paşi în spatele său.

Nu! Nu mai dorea să audă nimic sau să-l mai vadă vreodată pe acest bărbat care i-a făcut atâtea promisiuni, nerespectând niciuna dintre ele. Era copleşită de faptul că mereu s-a lăsat păcălită de promisiunile lui.

— Arina, te rog, ascultă-mă. Rugămintea lui o percepea sonor, dar era departe de a-i mai tulbura sufletul.

Ciudat! Se aştepta ca vocea lui să trezească o durere adâncă în sufletul ei. Dar, nu. Constată o anumită uşurare sufletească la gândul că în sfârşit reuşise să ia hotărârea de a pune punct relaţiei dintre ei.

Ieşi în stradă şi, cu paşi repezi, se apropie de maşină. În timp ce încerca să deschidă portiera, care ca de obicei se blocase, bărbatul o ajunse din urmă.

Era înalt, cu o alură sportivă, tipul de bărbat care frânge inimile femeilor. De altfel, acesta era conştient de efectul său asupra sexului frumos.

— Ari, se auzi vocea sa gravă şi caldă în timp ce o prindea de mână pe tânăra femeie, folosind diminutivul Ari ca în acele momente când voia să fie deosebit de afectuos.

— Ari, Ari, îl maimuţări ea. Nu vreau să te mai văd niciodată. Sper că ne-am înţeles.

Dar bărbatul nu se dădu bătut. Era mult prea convins de irezistibilitatea sa. Chiar dacă Arina era în clipa de faţă furioasă pe el, aceasta nu se întâmpla pentru prima dată. Totuşi, aşa furioasă parcă nu o mai văzuse nicicând. Părea să fi ajuns la limita răbdării.

— Dumnezeule mare! Ari, draga mea, nu face o dramă

din asta. Ce dacă o însoţesc în vizită la părinţii ei? Doar ştii pentru ce. Trebuie să-l câştig pe bătrânul domn de partea mea, altfel aş putea pierde totul şi lucrul ăsta nu mi-l pot permite.

— Ştiu, ştiu, dragul meu. Cântecul ăsta îl ştiu de mult pe dinafară. În anul petrecut împreună mi l-ai „fredonat” de prea multe ori ca să nu-l fi reţinut. Dar efectul lui asupra mea a dispărut complet. Astăzi, realizez doar falsitatea lui.

— Vrei să spui cu asta că te îndoieşti de dragostea mea? întrebă el cercetător, în timp ce o prinse de umeri, nu tocmai afectuos.

Ea reacţionă prompt împingându-l, astfel că, fără voia lui, se dădu câţiva paşi înapoi.

— Să nu îndrăzneşti să mai pui mâna pe mine! Ai înţeles? Niciodată! şopti ea periculos de încet. În sfârşit, portiera cedă şi se deschise. Urcă repede în maşină, înainte ca el să fi putut s-o oprească.

Cu toate acestea, bărbatul se apropie de maşină, încercând să deschidă portiera, urmărind în felul acesta să o împiedice a pleca. Dar ea acceleră, astfel că maşina făcu aproape „un salt înainte” îndepărtându-se.

Îşi lăudă maşinuţa, murmurând:

— Foarte bine, „răţuşca” mea. I-am arătat de ce suntem în stare. Dacă tipul îşi imaginează că mă mai poate duce de nas, se înşală. N-am să mai cred niciodată în jurămintele lui.

Pe neaşteptate, se dezlănţui: lovind cu pumnii în volanul maşinii, o podidi plânsul, şi furia de mai înainte se transformă mai mult într-un discurs dojenitor adresat sieşi:

— Asta păţeşti atunci când te încrezi în astfel de tipi „lunecoşi”. M-am crezut o fată deşteaptă, căreia nu i se va întâmpla niciodată aşa ceva. A trebuit să apară acest „maimuţoi” pentru a deveni iraţională.

Suspină pentru ultima dată, după care îşi scoase batista şi-şi şterse hotărâtă lacrimile.

— Nu merită să verşi nicio lacrimă pentru el. Tu singură eşti vinovată de tot ceea ce s-a întâmplat. N-ai dreptul să te vaiţi. Dacă ai fi ascultat de raţiune, n-ai fi căzut în capcană. Dar, asemenea unei „gâsculiţe” ai căzut în plasa întinsă.

Îşi suflă nasul şi trase puternic aer în piept continuând să se dojenească. Lucrul acesta o ajută să-şi revină.

Îşi aminti cum l-a cunoscut pe Peter Steigmann. S-a întâmplat la petrecerea unei prietene. I-a atras imediat atenţia, deoarece şi el părea a nu se simţi în largul său printre petrecăreţii zgomotoşi. Arina tocmai se gândea cum să părăsească petrecerea fără a jigni gazda, când în faţa ei apăru brusc el, întinzându-i un pahar de vin.

— Cred că vă gândiţi la o cale de a părăsi petrecerea.

Arina îl privi surprinsă. Totdeauna a fost convinsă că poate să-şi ascundă foarte bine sentimentele faţă de alţii. Dar acest bărbat părea a-i citi gândurile.

— Ce va face să credeţi lucrul ăsta? întrebă ea cu o oarecare răceală.

El râse încet. Un râs ciudat, care o făcu pe Arina să se înfioare. Până acum, niciun alt bărbat nu o impresionase atât de puternic, încă din primul moment.

O bucurie interioară o cuprinse când străinul o invită să părăsească împreună petrecerea. Din politeţe, nimeni n-ar fi comentat faptul că cei doi se hotărâseră să-şi petreacă seara într-un alt mod.

De fapt, era o adevărată obrăznicie din partea ei acceptarea acestei invitaţii. Dar, de acest lucru şi-a dat seama mult mai târziu. Pe moment însă, şarmul tânărului a cucerit-o, acceptând propunerea sa imediat.

A fost o seară deosebit de frumoasă. Peter a invitat-o într-un bar frumos, elegant, luminat discret şi unde orchestra avea un repertoriu de muzică de dans bine alcătuit. În mod ciudat, nu şi-au destăinuit prea multe lucruri despre ei unul altuia. Îşi cunoşteau numai prenumele, dar aveau sentimentul că se cunosc de multă

vreme. O uşoară tristeţe o cuprinse în momentul despărţirii, mult după miezul nopţii. Peter o conduse acasă. Ca doi buni prieteni, s-au despărţit fără a stabili o nouă întâlnire. Arina, deşi nu voia să recunoască, se simţea uşor dezamăgită. Şi-ar fi dorit să-l revadă, să afle mai multe despre el. Dar el nu părea a fi interesat de o nouă întâlnire.

A doua zi, dimineaţa devreme, sună soneria de la intrare. Era duminică şi Arina fu trezită brusc din starea plăcută a somnului de dimineaţă. Se îndreptă alene, încă pe jumătate adormită, spre uşa de la intrare, dar se trezi complet în clipa în care un curier îi întinse un imens buchet de flori.

Emoţionată, luă buchetul de flori şi se întoarse în cămăruţa care ţinea loc de dormitor şi de cameră de zi în acelaşi timp. Îşi apropie faţa de petalele florilor puternic mirositoare şi, fără a citi cartea de vizită ce însoţea buchetul, era convinsă că ştie de la cine este acesta.

În clipa în care citi cartea de vizită, îşi dădu seama că şi ea la rândul ei îşi doreşte să-l revadă pe bărbatul de curând cunoscut. Alături de numărul de telefon admiratorul îşi exprima dorinţa de a o reîntâlni.

Deodată, îşi dădu seama ce se întâmplase de fapt cu ea. Era un lucru pe care în trecut îl considera imposibil, un lucru de care încercase mereu să se păzească. Se îndrăgostise de acest bărbat despre care nu ştia nimic altceva decât numele său. Lăsă să treacă mai bine de o oră până când îl sună la telefon pentru ca să-i mulţumească pentru buchetul de flori. La telefon răspunse mai întâi cineva din personalul casei, o voce necunoscută. Apoi, auzi vocea cunoscută şi caldă ce nu-şi pierduse magia asupra ei, auzită chiar şi numai prin telefon. Şi el se bucură că o aude şi stabiliră o întâlnire pentru după-amiaza aceleiaşi zile.

Acestei după-amiezi îi urmară altele şi altele, una mai frumoasă decât cealaltă. Curând, tânăra fată era convinsă că fără el n-ar mai putea trăi. Nicicând n-a crezut că va veni ziua în care va putea iubi un bărbat aşa cum se întâmpla

acum, cu atât mai mult cu cât mama ei, crunt dezamăgită de viaţă, făcuse tot posibilul pentru a trezi în ea neîncrederea faţă de toţi bărbaţii.

Arina era încă foarte mică atunci când tatăl ei le-a părăsit pentru o altă femeie. Dezamăgirea mamei sale a fost cumplită, marcând-o pentru tot restul vieţii, aceasta transformându-se într-o ură fără margini faţă de bărbaţi. Graţie caracterului puternic al tinerei fete, această ură transmisă de mama sa, nu a prins însă rădăcini adânci. Încă de timpuriu, Arina a învăţat să lupte cu greutăţile vieţii pentru că, deşi tatăl său avea o situaţie financiară bună, plătea o sumă modestă pentru întreţinerea ei. Acesta deţinea o moşie aflată în regiunea Schwarzwald, pe care o administra împreună cu cea de a doua soţie. După moartea lui a beneficiat de o sumă mai mare pentru întreţinere, ceea ce i-a permis să-şi plătească studiile. Arina îşi dorea să ajungă traducătoare, calităţile sale privind învăţarea cu uşurinţă a unei limbi străine fiindu-i de mare ajutor. În ciuda faptului că nu avusese nicio legătură directă cu tatăl său, neştiind nici măcar cum arată, totuşi, îi era recunoscătoare pentru faptul că se gândise la ea. Chiar dacă mama sa a fost împotriva acceptării moştenirii, Arina nu a cedat, opunându-se urii mamei sale faţă de cel ce o părăsise.

— Tata a decedat şi trebuie să recunosc că-mi pare foarte rău că n-am avut niciodată ocazia de a-l cunoaşte. Ai susţinut mereu că el ne-a uitat. Dar eu nu cred. Dovada este testamentul său în care m-a trecut printre moştenitori.

— Prin acest gest făcut pe patul morţii, a vrut să-şi spele păcatele şi conştiinţa. Dar, pentru ceea ce mi-a făcut mie, nu există iertare. Atitudinea mamei sale, care nici astăzi nu-l putea ierta pe bărbatul ce o părăsise cu mulţi ani în urmă, a fost un şoc pentru Arina. De aceea, acum nu-i spuse nimic despre dragostea sa faţă de Peter.

Îi era teamă că neîncrederea mamei sale îi va distruge fericirea. Gândul acesta o făcu să ofteze în timp ce

conducea pe străzile aglomerate ale oraşului.

Motoul ei în viaţă fusese mereu: priveşte viaţa cu ochii deschişi. Dar în clipa de faţă era atât de adâncită în propriile-i gânduri, încât abia în ultima clipă observă o maşină sport care doar printr-o manevră extremă reuşi să evite accidentul.

Tânărul bărbat aflat la volan, deschise geamul maşinii şi o apostrofă, supărat:

— Hei! Cum v-aţi luat carnetul? Eu am prioritate, dacă cumva aţi obser…

Amuţi brusc în clipa în care zări faţa tinerei cu ochi mari şi privirea speriată.

— Ok! N-am vrut să sune aşa de dur. Dar acum, ar fi mai bine să plecăm înainte să apară poliţia. Şi încă ceva. Nu totdeauna lucrurile se sfârşesc cu bine.

Înainte ca Arina să-şi fi revenit din şoc, maşina ţâşni mai departe, îndepărtându-se rapid.

Încă marcată de eveniment, la puţin timp după aceea parcă maşina în faţa clădirii unde închiriase o locuinţă. Chiria era exagerat de mare după părerea mamei sale, care nu înţelegea de ce fiica ei nu este de acord să închirieze împreună o locuinţă.

Dar Arina îşi apăra cu fermitate libertatea de a avea propria ei viaţă, libertate dobândită în sfârşit, cu mare greutate.

În clipa în care intra pe uşă, suna telefonul. Pentru moment, ezită să ridice receptorul, de teamă să nu fie Peter. Apoi se gândi că poate fi şi altcineva, traversă camera în grabă şi răspunse.

O voce masculină se prezentă drept notarul Breitmann.

Surpriza o făcu să nu reacţioneze în primul moment. Abia după repetarea întrebării de către bărbatul de la celălalt capăt al firului – dacă stă de vorba cu Arina von Brombacher – reuşi să se adune.

— Da, Arina von Brombacher la telefon. Glasul ei trăda

mirare. Ce legătură ar fi putut avea ea cu un notar?

Vocea, care părea să fie a unui domn mai în vârstă, se auzi din nou în receptor.

— Am fost consilierul şi notarul tatălui dumneavoastră, iar apoi al soţiei acestuia.

— „Am fost?” reacţionă Arina şocată. Vreţi să spuneţi că cea de a doua soţie a tatălui meu a decedat?

— Da, este exact domnişoară von Brombacher. Şi pentru că eu sunt executorul testamentar, sunt nevoit să vă invit să-mi faceţi o vizită la birou.

— Eu? întrebă fata, neîncrezătoare. Ce legătură am eu cu moartea acestei femei, domnule notar?

— Acest lucru îl veţi afla atunci când veţi veni la cancelarie. Când aţi putea să o faceţi?

În sinea ei, Arina nu simţi decât o aversiune plină de răceală. Nu avea nimic comun cu această femeie, chiar dacă poate în ultimele clipe ale vieţii ei a regretat tot răul pricinuit ei şi mamei sale.

Întreaga sa revoltă interioară se concentră în răspunsul dat cu o voce tăioasă:

— Domnule notar, nu cred că cea care a decedat ar putea să-mi spună ce a ratat a-mi spune când era încă în viaţă.

Pentru câteva clipe, se aşternu liniştea la capătul celălalt al firului. Apoi, bărbatul răspunse cu voce serioasă şi hotărâtă:

— Nu judecaţi oamenii prea aspru, domnişoară von Brombacher. De unde ştiţi, dacă nu cumva tatăl dumneavoastră a încercat să se apropie, să construiască o relaţie? Mama dumneavoastră a fost aceea care i-a retezat orice posibilitate de apropiere.

— Un lucru de înţeles, nu-i aşa? veni replica Arinei, în vocea căreia se simţea gravitatea evenimentelor trecute. Ne-a părăsit pentru această femeie. Există vreo scuză pentru acest fapt?

Urmară din nou câteva clipe de tăcere. Bărbatul îşi drese glasul şi continuă, cu o atitudine distantă, profesională:

— Ce a fost, a trecut, domnişoară von Brombacher. În prezent ar fi bine să priviţi numai spre viitor. Propunerea mea este să veniţi la mine la cancelarie, unde vom putea discuta.

Pentru o clipă, tânăra fată avu o ezitare. Avu loc o scurtă luptă interioară între ură şi curiozitate. Apoi, răspunse:

— Bine, voi veni. Spuneţi-mi, vă rog, adresa. Se sperie când auzi că trebuie să ajungă tocmai în Freudenstadt şi fără să vrea, răspunse: dar maşina mea nu va rezista unui drum atât de lung.

Cuvintele ei exprimau îngrijorare, dar erau în acelaşi timp cumva şi comice, fapt ce îl făcu pe interlocutorul ei să râdă. Dar acesta continuă:

— M-am gândit la acest lucru, domnişoară von Brombacher. Un colaborator de-al meu are de rezolvat unele probleme prin apropiere. Va trece pe la dumneavoastră, Prezentându-vă o scrisoare din partea mea. Puteţi avea deplină încredere în el.

— Bine, şi cum mă întorc apoi?

— Despre acest lucru discutăm când ne vedem. De acord?

— Bine! Când ar urma să sosească omul dumneavoastră?

— Mâine către prânz. Sper să fiţi de acord.

— De acord, răspunse ea sec, pentru că tocmai îşi amintise de mama ei.

Pentru o clipă, se gândi să nu spună mamei sale nimic despre călătoria ce urma să o facă. Apoi însă, se mustră pentru laşitatea sa. Mama ei avea dreptul să afle la rândul ei despre cele aflate de la notar. Dar, un lucru era sigur: oricât s-ar opune, va merge la Freudenstadt, fie şi numai din curiozitatea de a afla ce se doreşte de la ea.

Capitolul 2

Meta von Brombacher era o femeie îmbătrânită de timpuriu şi acrită de viaţă, o femeie ce se dezobişnuise de mult să se mai bucure de viaţă. Niciodată Arina nu o văzuse râzând. Se comporta ca un om părăsit de Dumnezeu şi de tot restul lumii.

Încercările singurei sale fiice de a-i da un sens vieţii, au eşuat. Propunerea Arinei de a-şi căuta o îndeletnicire pentru ca propria-i viaţă să capete un sens, a fost respinsă cu vehemenţă. Mai mult de atât, îşi acuză fiica de faptul că aceasta ar dori să-şi trimită bătrâna mamă să lucreze, ca şi când nu ar avea destul de lucru cu întreţinerea casei şi a grădinii.

De asemenea, nu a iertat-o niciodată pentru faptul că s-a mutat singură, într-o locuinţă în oraş. Arina simţea că trebuie să se elibereze de sub influenţa mamei sale. Cu tot elanul tinereţii, se opusese dorinţelor mamei sale şi reuşise să-şi construiască propriul său drum în viaţă. Dar, ori de câte ori avea timp, o vizita şi de fiecare dată constata cât de mult reprezintă pentru ea acea căsuţă. Acolo s-ar fi simţit că într-o oază de linişte, dacă n-ar fi fost reproşurile neîncetate ale mamei sale.

Şi astăzi fu întâmpinată cu aceleaşi văicăreli cunoscute ale mamei sale. Femeia abia trecută de patruzeci de ani, dar care arăta mult mai în vârstă, i se plânse de faptul că i-ar acorda prea puţin timp.

Arina se stăpâni cu greu pentru a nu exploda. Fiecare oră liberă şi-o petrecea aici, alături de ea, chiar dacă uneori ar fi preferat să-şi petreacă timpul liber cu prietenii. Gândul că mama sa stă singură n-ar fi lăsat-o să se bucure deplin alături de prieteni. Propunerea făcută cândva, de altfel cu multă precauţie, de a invita câţiva prieteni, fu refuzată cu indignare.

— Cum? Să trebuiască să suport o gaşcă de tineri gălăgioşi? Doar ştii că am nevoie de linişte.

Într-o zi îi aduse un căţeluş, cu gândul de a-i trezi

sentimentul că are pe cineva de care să se îngrijească.

— Scoate-l din casă imediat. Doar ştii că nu-mi plac animalele.

— Bine, bine, am să-l iau la mine acasă. Înapoi nu-l mai pot da, răspunse Arina.

— Eşti la fel ca taică-tu. Şi el cumpăra lucruri şi apărea cu ele acasă, fără să întrebe dacă doream sau nu acel lucru. Şi când vedea reacţia mea, făcea pe ofensatul.

Cuvintele ei dovedeau atâta ură, încât Arina simţi cum o trece un fior rece pe şira spinării. Încă din copilărie îi erau cunoscute aceste reproşuri care veneau ori de câte ori mamei sale nu-i convenea ceva.

În asemenea situaţii, era doar fiica acelui bărbat care o înşelase şi o trădase, care niciodată nu ţinuse seama de ea şi care îi distrusese viaţa. Atunci, copil fiind, singurul lucru pe care putea să-l facă era să se refugieze înfricoşată într-un colţ şi să reziste accesului de furie al mamei sale. Dar astăzi nu mai era dispusă să accepte totul în tăcere. Învăţase să se apere, iar cu timpul, Meta von Brombacher fu nevoită să constate că fiica ei îi scapă de sub control.

După aceste întâmplări Arina n-a mai încercat nicio dată să-şi scoată mama din izolarea-i autoimpusă. Căţeluşul cumpărat pentru mama ei îşi găsi un cămin adevărat în micuţul ei apartament, ataşându-se de el şi îndrăgindu-l. Îşi mai cumpără o pasăre beo de la un cunoscut ce trebuia să plece din ţară. Şi pentru întregirea „familiei”, proprietara locuinţei, ea însăşi iubitoare de animale, îi făcu cadou o pisicuţă salvată din mâinile unor copii răutăcioşi. Ar fi păstrat-o ea însăşi, dar mai avea un câine de vânătoare care ura pisicile, aşa că, se gândi la chiriaşa sa.

Arina nu fu în stare să o refuze şi astfel, micuţa ei locuinţă deveni adăpost şi pentru Wulf

— Schnauzerul pitic, alături de Hans – pasărea beo şi de pisicuţa Paşa.

Cei trei se înţelegeau de minune. Wulf dormea alături de

Paşa într-un coş, iar Hans fie stătea cocoţat pe marginea coşului, fie îşi găsea un loc alături de Wulf.

În timp ce se îndrepta spre mama sa, Arina se întrebă cui să lase „animăluţele” sale pe perioada călătoriei ce urma să o facă la Freudenstadt. Alungă repede gândul de a le lăsa la mama ei. Cu atât mai mult cu cât nici nu ştia de existenţa lor. Şi apoi, reproşurile ce ar fi urmat ar fi fost fără sfârşit.

Se gândi la prietena ei, Grit, care ar fi putut să locuiască la ea pe perioada cât era plecată. Totodată, i-ar fi făcut şi acesteia o mare bucurie, dându-i posibilitatea să evadeze pentru câteva zile din apartamentul în care locuia în comun cu alte două fete. Grit o invidia pe Arina pentru faptul că-şi putea permite financiar micul apartament. Din păcate, acest lucru pentru ea reprezenta un lux.

Odată găsită soluţia, Arina respiră adânc şi se simţi mult mai bine, în ciuda gândului la discuţia şi explicaţiile ce urmau să aibă loc cu mama sa.

Micuţa casă era cufundată în linişte, ca şi când n-ar fi fost locuită. Numai perdelele de un alb imaculat trădau faptul că acolo locuia cineva.

Arina parcă maşina în faţa porţii şi coborî. Deschise poarta cu cheia. Mama sa o ţinea tot timpul închisă, ferindu-se parcă de musafiri nedoriţi.

Intră pe poartă şi o închise cu grijă în urma ei. Apoi, se apropie încet de casă, fiecare pas micşorându-i elanul.

La vederea tinerei şi frumoasei fete, inima oricărei mame ar fi bătut mai repede de mândrie. Dar femeia care stătea la fereastră privindu-şi fiica înaintând pe alee, nu simţea niciun fel de mândrie, ci numai amărăciune şi îndârjire. Niciun sentiment de căldură sufletească, cu atât mai mult cu cât constată încă o dată asemănarea din ce în ce mai mare cu tatăl ei, odată cu trecerea anilor.

Avea acelaşi păr castaniu-deschis, aceiaşi ochi albaştri, aceleaşi trăsături. Până şi felul în care se mişca o făcea să-şi amintească tristă de bărbatul care o părăsise pentru a

trăi fericit alături de o altă femeie.

Arina intră repede pe uşă, nu însă înainte de a fi ciocănit. N-ar fi îndrăznit niciodată să facă lucrul ăsta.

Se apropie repede de femeia care o privea mâhnită, întinzându-i o cutie cu bomboane.

— Sunt pentru tine, mamă.

Niciun cuvânt de mulţumire nu veni din partea femeii ce-şi privea fata cu reproş.

— Ce-i cu risipa asta? Se pare că ai prea mulţi bani?!

Deşi dezamăgită, Arina nu lăsă să se vadă. Zâmbind, răspunse veselă:

— N-am plătit niciun ban. Am lucrat ca babysitter şi în afară de salariu am primit şi această cutie cu bomboane. Vezi? N-am cheltuit bani pe ele.

— Atunci… mda, răspunse mama ei mult mai binevoitoare. Aşeză cutia pe măsuţa de alături, fără a o deschide. Apoi, privindu-şi fiica îi reproşă:

— Deci, ai timp să te ocupi de copii străini. Dar, pentru mama ta, nu ai timp.

— E nedrept ce spui. Am încercat să câştig nişte bani de care ştii bine ce mare nevoie am. De altfel, am fost aici acum două zile.

— Două zile, când ştii cât de singură sunt? Era neapărat nevoie să te muţi când aici puteai avea totul gratis?

Mereu aceleaşi reproşuri. Oare când va înţelege în sfârşit că nu mai este o fetiţă pe care să o poţi struni?

— Te rog, mamă. Este neapărat nevoie să discutăm lucrul acesta de fiecare dată? Cunoşti părerea mea iar prin aceste reproşuri nu faci altceva decât să-mi strici bucuria de a te vizita. Doamne, încearcă odată să înţelegi că nu pot suporta această marginalizare, această singurătate la care te-ai condamnat singură.

— M-am condamnat singură? întrebă Meta, cu glasul ridicat şi tremurând. Faţa-i era schimbată de ură. El m-a condamnat şi a făcut din mine ceea ce sunt astăzi. O

femeie singură, părăsită, care a trebuit să se descurce pentru a-şi crească singură copilul. Tatăl tău, el singur este de vină, pentru că ne-a părăsit pentru o altă femeie.

Aceste izbucniri îi erau cunoscute Arinei încă din copilărie. Pe atunci, reacţiona plângând şi îmbrăţişându-şi mama îi promitea să fie cuminte şi ascultătoare şi să rămână mereu alături de ea. Astăzi, însă, nu trezeau niciun ecou în sufletul ei. Recunoscuse de mult faptul că prin aceste ieşiri mama sa nu încerca altceva decât subjugarea ei.

De aceea, respinse cu calm afirmaţiile mamei sale:

— Te rog. Au trecut aproape 18 ani de când ne-a părăsit tata. Ai fi putut să treci de mult peste acest eveniment, dacă ai fi vrut. La urma urmei nu este numai vina lui pentru viaţa pe care o duci în prezent. De câte ori te-am rugat să fii mai prietenoasă, să ieşi în lume, să-ţi formezi un cerc de prieteni şi cunoştinţe, dar n-ai vrut. Nu te mai văita pentru singurătatea pe care singură ai ales-o.

Nicicând nu se mai adresase Arina mamei sale atât de dur. Dar se simţea la capătul răbdării. Ziua de astăzi fusese prea plină de evenimente. Mai întâi despărţirea de Peter, apoi convorbirea cu notarul, iar acum reproşurile mamei. Era mai mult decât putea suporta.

La încercarea mamei sale de a răspunde, Arina i-o tăie scurt:

— Ajunge, mamă. Nu am venit să mă cert cu tine, ceea ce din păcate în ultimul timp s-a întâmplat mai mereu. Am venit pentru a-ţi spune un lucru pe care cred că trebuie să-l afli.

— Aha! spuse ea, privindu-şi fiica cu neîncredere. După expresia feţei tale, nu pare a fi ceva bun. În ultima vreme, nu mă simt prea bine.

În clipa asta, îi păru rău că a venit până aici. Dar acum era prea târziu să dea înapoi. Mama sa n-ar fi cedat până nu ar fi aflat totul de la ea. Arina nu fusese niciodată în

stare să o mintă.

De aceea, continuă povestindu-i despre convorbirea telefonică avută cu notarul, despre solicitarea acestuia de a-i face o vizită, privind-o în acelaşi timp cu teamă şi îngrijorare pentru reacţia ce o va avea. Dar, în mod ciudat, de data aceasta nu reacţionă ca de obicei printr-un acces de furie la auzul fie şi numai a unui singur cuvânt despre tatăl său sau despre cea de-a doua soţie a acestuia. Rămase calmă, iar Arinei i se păru chiar că poate citi pe faţa ei o anume satisfacţie răutăcioasă.

— A murit deci, constată cu satisfacţie în glas. Arina sesiză pentru prima dată în ochii ei o anume strălucire. Pedeapsa lui Dumnezeu vine încet, dar sigur. Ce-a câştigat luându-mi bărbatul, chiar dacă era mult mai tânără decât mine? Iată că acum s-a dus şi ea. Asta-i dreptate.

Arina îşi privi şocată mama.

— Doamne, Dumnezeule, mamă, nici măcar în clipa asta nu poţi să-ţi stăpâneşti ura!? Nu ştiu ce s-a întâmplat atunci, pentru că eram mult prea mică pentru a înţelege, dar orice ar fi făcut cei doi, sunt morţi şi moartea lasă loc iertării şi uitării. Apoi, se apropie de ea şi o prinse de mâini.

Furioasă, Meta îşi retrase mâinile, privindu-şi fata cu ochii plini de ură.

— Îi urăsc, îi urăsc pe amândoi, chiar şi după moartea lor. Nimic nu poate stinge ura din mine.

Întreaga fiinţă a Arinei exprima resemnare. De ce oare încerca mereu să-i explice mamei sale faptul că prin această imensă ură nu făcea altceva decât să-şi distrugă propria viaţă? Era inutil. Nimeni şi nimic pe lumea asta nu o va face să se schimbe.

Pentru un timp, se lăsă linişte în cameră. Apoi, Meta îşi aminti povestea despre notar.

— Şi ce voia notarul de la tine?

Arina dădu din umeri.

— M-a rugat doar să trec pe la biroul lui. Nimic mai mult.

Spunea că este în interesul meu. Va trimite un colaborator de-al lui să mă ia cu maşina pentru a ajunge în Freudenstadt.

Meta îşi învârtea nervoasă inelul pe deget. Apoi, întrebă:

— Crezi că ţi-a lăsat ceva moştenire? Surprinsă de calmul cu care fusese pusă întrebarea, Arina îşi privi mama şi răspunse hotărâtă:

— Cum ai putut să te gândeşti la aşa ceva? Şi chiar de-ar fi să se întâmple imposibilul, voi refuza categoric. Nu vreau nimic de la această femeie.

Reacţia mamei sale fu un nou şoc pentru Arina. Se aşteptase la o nouă criză de furie, dar aceasta rămase calmă.

— Sigur că vei accepta. Femeia asta îţi este datoare pentru ceea ce ne-a pricinuit. Încercarea ei de a repara ceva după moarte este oricum prea mică, chiar dacă într-un fel dreaptă.

Şocată de cele ce auzise, Arina se aşează pe un scaun privindu-şi mama ca pe o străină.

— Dar, mamă, nu vorbeşti serios. Unde este poziţia ta de respingere faţă de cei doi?

— Una n-are de-a face cu cealaltă. Tu, în calitate de fiică, după moartea lui ai drept de moştenire. Este dreptul tău. Şi în afară de asta ne-ar prinde bine nişte bani. De mult timp ar fi trebuit să fac un tratament la băi. Dar, până acum nu ne-am putut permite financiar.

— Dar, despre asta nu ştiu nimic. De ce până acum nu mi-ai spus?

Pentru prima dată trăsăturile aspre de pe faţa ei se îmblânziră şi deodată, Arina deveni conştientă de faptul că mama sa era încă o femeie tânără.

— De ce ţi-aş fi făcut mai multe griji? Şi aşa ai destule, trebuind să calculezi fiecare bănuţ.

Nicicând nu o mai auzise Arina pe mama sa vorbind astfel. Un val de căldură îi umplu sufletul. Era impresionată

de gestul ei de a nu-i spune adevărul numai pentru ca ea să nu-şi facă griji. Îi prinse mâinile acoperindu-le cu palmele sale.

— Aş fi vândut o parte din bijuteriile lăsate de tata. Şi ridicându-se, continuă: Voi avea grijă să poţi merge la băi. Vreau să te faci bine.

Bunătatea de pe faţa mamei sale dispăru, revenind la aspectul dur de mai înainte. Se închise din nou în ea, cum cu durere constată Arina.

— N-ai să faci aşa ceva. Îţi interzic categoric. Bijuteriile sunt bijuterii de familie aflate în posesia familiei Brombacher de multe generaţii. Faci parte din familie şi ai datoria să le păstrezi ca pe o comoară nepreţuită, pentru urmaşii tăi. Vocea ei se schimbase, trădând o notă de fanatism.

Arina dădu din cap şi-i răspunse cu reproş:

— Bine, mamă, dar astea sunt idei de mult depăşite. Nu cred că vreunul dintre înaintaşii mei ar avea ceva împotrivă dacă aş vinde o parte din bijuterii pentru ca tu să-ţi poţi recăpăta sănătatea. Oricare dintre ei ar fi procedat la fel într-o situaţie de nevoie.

— Îţi interzic, m-ai înţeles? îşi apostrofă cu asprime fiica. Sesizând efectul avut asupra Arinei, continuă calm:

— Copila mea, ştiu că intenţiile tale sunt bune, dar în ziua căsătoriei noastre, când tatăl tău mi-a dăruit bijuteriile m-a pus să jur că le voi da viitoarei urmaşe a familiei von Brombacher. Odată cu plecarea tatălui tău, au dispărut şi bijuteriile. După moartea lui au intrat în posesia ta şi acum este de datoria ta să respecţi tradiţia familiei.

Ar fi putut aduce multe argumente contra, dar ştia că este inutil. Mama sa n-ar fi cedat prin a-şi schimba părerea. Arina nu ţinea la aceste bijuterii, fără îndoială preţioase. Se simţea prea tânără pentru a le purta.

Nu mai continuă discuţia pe această temă, revenind la invitaţia făcută de notar.

— Deci, eşti de acord să plec mâine la Freudenstadt? întrebă încă o dată, cu prudenţă.

Meta dădu din cap, neaşteptat de bine dispusă. Faţa-i de obicei palidă i se îmbujoră.

— Chiar insist să mergi. Abia aştept să-mi spui care este scopul acestei vizite.

Arina se ridică de pe scaun.

— Desigur, mamă, murmură fără să-şi dea seama de ce o cuprinse un sentiment neplăcut. Mândria să se opunea gândului de a primi ceva din partea celor doi oameni care schimbaseră atât de mult viaţa ei şi a mamei sale, chiar dacă aceasta era de altă părere. Acum trebuie să plec. Mai am multe lucruri de rezolvat. Trebuie să găsesc pe cineva care să meargă în locul meu la familia consulului, unde mâine seară trebuia să stau cu copiii. Dau o petrecere şi nu le pot spune cu atât de puţin timp înainte că nu-i mai pot ajuta.

— Iată deci că un membru al familiei Brombacher trebuie să lucreze ca babysitter pentru o familie străină. Şi asta, din vina lui. În loc să ai un loc în societate, aşa cum ţi se cuvine, eşti nevoită să munceşti, în timp ce el a dus o viaţă fără griji.

— Te rog, mamă! Nu are niciun rost şi nu duce la niciun rezultat. Nu mă plâng, ba din contră sunt foarte mulţumită cu viaţa mea. N-aş vrea să arate altfel. Nu mi-ar plăcea o viaţă socială agitată.

— Pentru că nu ai cunoscut o astfel de viaţă. Nu uita însă că faci parte din familia von Brombacher şi ai dreptul la un anumit nivel social.

Arina zâmbi privindu-şi cu milă mama care nu reuşea să se rupă de trecut.

— Crezi că lucrul acesta ar avea vreo importanţă pentru vreunul dintre profesorii mei? Pentru oricare dintre ei nu sunt decât o studentă care poate pica la examene dacă nu învaţă. Particula „von” dinaintea numelui, nu mă ajută. Şi

dacă mă rănesc vreodată, doare la fel de tare. Nu există nicio deosebire.

— Modul tău de exprimare este aproape vulgar. Iar modul tău de a te comporta nu mi se pare de cea mai bună calitate, răspunse Meta dojenitor.

Arina nu răspunse. Asigurându-şi încă o dată mama că-i va da de veste imediat ce va afla ceva, o sărută pe obraz luându-şi rămas-bun.

Capitolul 3

Connor Parker era un tânăr ce corespunde întru totul tipului de american imaginat de noi: înalt, cu o figură de sportiv şi atitudine degajată. Aflat în biroul notarului Breitmann, cei doi bărbaţi se priviră cercetător preţ de câteva secunde.

Notarul, un bărbat plinuţ, mic de statură, cu tâmple albe, îi indică unul din scaunele aflate în faţa biroului său.

Îl cercetă cu bunăvoinţă şi simpatie pe bărbatul din faţa sa, care se aşeză punându-şi picior peste picior, şi-l privea cu o atitudine degajată.

Tăcerea fu întreruptă de vocea sonoră a lui Parker:

— Regret faptul că abia astăzi am putut da curs invitaţiei dumneavoastră, domnule notar. Mă aflam într-o călătorie de afaceri, motiv pentru care am primit cu întârziere telegrama dumneavoastră.

— Am aflat între timp cum s-au desfăşurat evenimentele, domnule Parker. Mă bucur că aţi putut veni astăzi, cu atât mai mult cu cât domnişoara von Brombacher va sosi mâine.

Bărbatul ridică din sprâncene în semn de mirare, după care întrebă:

— Şi cine este această domnişoară Brombacher? Cred că am mai auzit acest nume…

— Cel de-al doilea soţ al mătuşii dumneavoastră a fost Alfred von Brombacher – îl lămuri notarul.

— Într-adevăr, acum îmi amintesc. Părinţii mei primeau din când în când veşti de la mătuşa care era sora tatălui meu, aşa cum probabil ştiţi. Acesta dădu din cap afirmativ.

— Cunosc istoria familiei foarte bine, domnule Parker, deoarece unchiul dumneavoastră mi-a fost un prieten apropiat. Am petrecut adesea săptămâni întregi la moşia acestuia.

— Asta înseamnă că moştenirea din partea mătuşii se află pe mâini bune. Totuşi, m-ar interesa să ştiu ce legătură

are domnişoara von Brombacher, de care aţi amintit. Era o rudă apropiată a unchiului meu? întrebarea sună politicos, fără a trăda un interes deosebit.

— Este fiica acestuia, veni prompt răspunsul.

Connor fu surprins. Îşi scoase tabachera din aur şi după ce ceru permisiunea să fumeze, îşi aprinse cu gesturi lente o ţigară.

— Unchiul meu avea deci o fiică. Asta înseamnă că înainte a mai fost căsătorit. Dar despre lucrul acesta familia nu a ştiut nimic.

— Într-adevăr, este fiica sa din prima căsătorie care din păcate s-a destrămat după numai câţiva ani.

Tânărul bărbat urmărea gânditor mişcarea fumului de ţigară.

— Mătuşa Trudis s-a căsătorit deci cu un bărbat divorţat. Părea amuzat şi continuă râzând: Acum înţeleg de ce nu a spus nimic familiei. Părinţii mei sunt catolici convinşi. Pentru ei, căsătoria reprezintă un legământ până la moarte. Gestul mătuşii mele ar fi fost de neiertat pentru ei.

— Şi părerea dumneavoastră în această privinţă care este, domnule Parker?

Connor ridică din umeri, trăgând adânc aer în piept.

— Părerea mea este că atunci când doi oameni nu mai au nimic să-şi spună, înainte să-şi facă reciproc viaţa un calvar, este mai bine să se despartă. Zâmbi înţelegător şi acest zâmbet îl făcea foarte simpatic.

— De aceeaşi părere era şi domnul von Brombacher. Ani la rând a încercat să găsească o cale de înţelegere cu prima lui soţie, dar a fost imposibil. În ciuda faptului că îşi iubea foarte mult fiica, de dragul căreia a încercat mereu să găsească o cale de înţelegere cu prima lui soţie, într-o bună zi şi-a făcut bagajele şi şi-a părăsit familia. După o vreme, a cunoscut-o pe mătuşa dumneavoastră. A fost dragoste la prima vedere. Notarul zâmbi cu bunătate. Rar mi-a fost dat să întâlnesc doi oameni atât de îndrăgostiţi unul de celălalt.

Mătuşa dumneavoastră era o femeie minunată, care radia căldură şi delicateţe. L-a făcut cu adevărat fericit pe bărbatul care trecuse prin atâtea clipe deznădăjduite. I-a dăruit din toată fiinţa sa tot ceea ce n-a avut parte alături de prima lui soţie veşnic nemulţumită. Singura umbră a fericirii sale era faptul că-şi pierduse fetiţa pe care o iubea enorm de mult. Fosta soţie i-a interzis să-şi vadă fiica. Toate cadourile trimise pentru ea, fie de ziua ei sau de Crăciun, i le returna nedeschise. Iar el nu putea face nimic împotriva acestui lucru. Tribunalul dăduse o hotărâre defavorabilă lui, deoarece el era cel ce-şi părăsise soţia.

Căzut pe gânduri, cu privirea aţintită asupra propriilor mâini, Connor se juca alene cu inelul său cu sigiliu.

— Şi spuneţi că sunteţi convins, domnule notar, că fiica lui, astăzi o tânără domnişoară, va veni cu siguranţă?

— Desigur, am vorbit personal cu ea la telefon. La început, reacţia ei a fost de respingere, dar în cele din urmă am reuşit s-o conving să vină. Un colaborator de-al meu o va aduce cu maşina, deoarece o călătorie cu trenul ar fi fost prea neplăcută.

Aruncând o privire scurtă notarului şi cu o anume ironie în glas, tânărul comentă:

— Bănuiesc că n-a fost prea greu să o convingeţi. Se gândeşte probabil la o moştenire consistentă. La urma urmei, tatăl ei a fost copropietar al moşiei Rosenburg care a aparţinut în trecut primului soţ al mătuşii mele şi care se află de multe generaţii în proprietatea familiei Parker. Ultimele cuvinte trădau o anume agresivitate. Părinţii lui îi spuseseră probabil că este singurul moştenitor, el fiind în momentul de faţă singurul Parker în viaţă. Şi acum, iată că apare această domnişoară faţă de care mătuşa sa s-a simţit într-un anume fel obligată.

— Domnule Parker, vă asigur că mătuşa dumneavoastră n-a uitat nicio clipă istoria moşiei Rosenburg. Adevărul este că se simţea datoare şi faţă de cel de-al doilea soţ care a

muncit mult pentru moşie şi care îşi dorea să-i asigure fiicei sale un viitor. Acesta a fost motivul pentru care l-a făcut coproprietar, în parte egală.

Cu o atitudine degajată, ca şi când cele auzite nu l-ar fi afectat în niciun fel, tânărul dădu din cap a aprobare.

— Lucrul acesta îmi este limpede, domnule notar. Ar fi trebuit să fie nebun să se spetească muncind pentru nimic. Ştiu din cele povestite de mama mea că fratele ei nu era un bun administrator al moşiei. A adus moşia, altă dată prosperă, într-o stare atât de proastă încât la căsătoria mamei mele nu a putut să-i dea zestrea ce i se cuvenea. Din fericire pentru mama, zestrea nu reprezenta o necesitate absolută. La vremea respectivă, tatăl meu era un om de afaceri de succes. Conducea în Chicago filiala unei firme germane. În timpul unei călătorii în Germania a cunoscut-o pe mama, căsătorindu-se tot aici, în Germania. Naşterea mea a avut loc un an mai târziu.

Notarul dădu din cap zâmbind.

— Ştiu, mătuşa dumneavoastră vorbea adesea despre aceste evenimente. Avea o fotografie cu dumneavoastră când eraţi încă foarte mic, pe care mi-o arăta cu mândrie. Faptul că n-a putut avea copii reprezenta o mare mâhnire pentru ea. De aceea, a încercat tot ce a fost posibil ca măcar din când în când să o poată vedea pe fiica celui de-al doilea soţ. Din păcate, toate strădaniile ei au eşuat în faţa cerbiciei răutăcioase a fostei soţii.

— Mda, într-un fel, este de înţeles şi atitudinea acestei femei. Bărbatul a părăsit-o şi s-a căsătorit cu o altă femeie, alături de care era fericit aşa cum nu putuse fi alături de ea. Singurul ei mod de a-l pedepsi era să se folosească de copilul lor ca de o armă, ştiind cât de dureros era acest lucru pentru el.

Telefonul sună şi notarul ridică receptorul. După câteva secunde, timp în care ascultă cu atenţie vocea de la celălalt capăt al firului, faţa sa căpătă o expresie de îngrijorare şi

întrebă:

— Este grav rănit? Care-i starea lui?

Răspunsul păru liniştitor, trăsăturile feţei sale destinzându-se.

— Transmiteţi-i cele mai bune salutări din partea mea, vă rog, soră. Să nu-şi facă probleme, lucrurile se vor aranja. Să se concentreze numai asupra însănătoşirii lui cât mai grabnic. Fără îndoială, o voi informa pe mama sa cu multă prudenţă. Şi încă ceva, soră, ţineţi-mă vă rog la curent…

Îngândurat, puse cu grijă receptorul în furcă. Apoi, îşi tamponă cu batista fruntea-i îmbrobonată de sudoare.

— Colaboratorul meu a avut un accident. Din fericire, nu este grav rănit. Doar maşina este serios avariată. Bine că el a scăpat teafăr. Înainte de a termina ultimele cuvinte, îşi aminti parcă de ceva şi tresări. Doamne, cum de nu m-am gândit până acum?! Trebuia să ajungă aici mâine împreună cu domnişoara von Brombacher. Ea îl va aştepta, desigur. Trebuie să o informez imediat. Se pare că până la urmă tot cu trenul va fi nevoită să călătorească.

— De ce, nu are un autoturism al său? Cele mai multe tinere au carnet de conducător la vârsta asta.

— Ba da, are, răspunse notarul în timp ce forma numărul de telefon al Arinei. Din păcate, se pare că este o maşină veche, nesigură pentru un drum atât de lung. Nerăspunzând nimeni la celălalt capăt al firului, puse resemnat receptorul în furcă. Voi încerca mai târziu. Se pare că nu este acasă. Poate este la cursuri.

— Ce-ar fi dacă aş aduce-o eu în locul colaboratorului dumneavoastră? Astfel, am avea cel mai bun prilej de a ne cunoaşte. Nu m-ar deranja să fac lucrul ăsta. Am destul timp liber la dispoziţie.

— Aţi fi dispus să faceţi gestul acesta, domnule Parker?

Connor dădu din cap afirmativ, în timp ce privea cu calm fumul de la ţigară.

— De ce nu? Este acelaşi lucru dacă rămân aici fără nicio

treabă sau dacă dau o fugă până la Dusseldorf. Pot parcurge distanţa într-un timp relativ scurt. După o scurtă pauză, timp în care părea a-şi fi adus aminte de ceva, continuă: Aş avea o rugăminte, domnule notar. Să-mi daţi o scrisoare de recomandare către domnişoara în cauză. Dar nu-i dezvăluiţi, vă rog, adevărata mea identitate. Mă refer la faptul că sunt nepotul celei ce a decedat. Mă tem că acest lucru ar putea afecta sinceritatea ei faţă de mine.

Zâmbind, notarul înclină uşor din cap în semn afirmativ.

— Iar dumneavoastră, în felul acesta, aveţi prilejul să o cunoaşteţi mai bine pe tânăra fată, fără ca aceasta să ştie cu cine vorbeşte.

— Aţi ghicit, domnule notar, răspunse Connor râzând. Recunosc că avantajul se află de partea mea. Pe de altă parte, nu văd nimic rău în faptul că mă va considera drept colaboratorul dumneavoastră pe care oricum îl aştepta.

Pentru o clipă, vechiul prieten al familiei Brombacher se gândi că ar fi un gest necinstit faţă de tânăra fată, dar apoi admise că de fapt Connor Parker avea dreptate susţinând că Arina nu va fi afectată în niciun fel.

Dând din cap a încuviinţare, se aşeză la birou şi aşternu pe hârtie câteva rânduri, recomandându-i Arinei să aibă deplină încredere în cel ce-i va înmâna această scrisoare. Încheie cu următoarele cuvinte: „Domnul Parker vă va prezenta cartea sa de identitate, astfel încât dumneavoastră să puteţi verifica autenticitatea persoanei”. Îndoi scrisoarea şi o puse într-un plic pe care apoi îl înmână acestuia.

— Vă urez călătorie plăcută, domnule Parker. Prea mult timp nu mai aveţi la dispoziţie. Mâine la orele 18.00 va avea loc deschiderea testamentului, când va trebui să fiţi amândoi prezenţi. Aceasta este dorinţa defunctei, de care trebuie să ţinem seama.

— De ce atâta grabă? Ce mai contează o zi în plus sau în minus.

— Eroare, domnule Parker! Să nu uităm că în clipa de faţă moşia este fără stăpân. Chiar dacă de ea se ocupă un administrator de încredere.

— Atunci, de ce atâta deranj? Domnişoara von Brombacher putea fi anunţată în scris că este moştenitoare. De ce trebuie să vină personal până aici?

Notarul ridică din umeri.

— Lucrurile acestea se vor lămuri, domnule Parker. Nu sunt îndreptăţit să vă răspund acum.

Connor se arătă mulţumit cu acest răspuns. De fapt, era convins că va deveni proprietarul moşiei Rosenburg, pentru că în definitiv era singura rudă de sânge a mătuşii sale.

Dar dacă ar fi vrut să fie cu adevărat sincer cu el însuşi, ar fi trebuit să recunoască faptul că nu era deosebit de încântat de situaţie. Această moştenire însemna să-şi stabilească pentru totdeauna domiciliul în Germania. Era încântat de această ţară, începuse chiar să o îndrăgească în timpul călătoriilor sale de-a lungul şi de-a latul ţării. Dar îşi iubea şi ţara unde crescuse şi desigur că despărţirea nu-i va fi uşoară.

Îşi spuse că poate în clipa de faţă aceasta era cea mai bună soluţie. Cu timpul, lucrurile se vor rându-i de la sine. Gândul ăsta îl readuse la realitate.

Se ridică de pe scaun, puse scrisoarea în buzunar şi înainte de a pleca îl asigură pe notar că va fi punctual la deschiderea testamentului.

Capitolul 4

În aşteptarea însoţitorului său, Arina fu cuprinsă de nerăbdare. Împachetase doar câteva lucruri într-un geamantan micuţ, strictul necesar pentru o călătorie scurtă.

Grit se mutase deja la ea. Cele două prietene se înţelegeau atât de bine încât hotărâră să locuiască împreună şi pe mai departe. Arina se hotărî să discute cu proprietara pentru a obţine încă o cameră, astfel ca Grit să aibă propria-i încăpere.

Grit iubea animalele, înţelegându-se foarte bine cu „chiriaşii" Arinei. Schnauzerul Wulf fu botezat în joacă Bautzi, iar câinele acceptă imediat acest nume, dând din coadă în semn de bucurie. Arina fu de acord cu noul nume dat de prietena ei, bucurându-se să vadă cât de bine se înţelegea cu „animăluţele" ei. Pasărea beo i se aşeză pe umăr, ciugulindu-i părul. Grit se sperie puţin, dar nu se supără. Paşa i se urcă în braţe, vrând să fie mângâiată.

Scena ce se desfăşura în faţa ochilor ei îi dădea o senzaţie de multă linişte, căldură şi înţelegere, astfel că Arinei aproape că-i părea rău că trebuie să plece.

Deodată, se auzi soneria de la intrare. Grit se repezi să deschidă uşa. Pisoiul îi alunecă din poală, zbârlindu-se. În schimb, Hans rămase la locul lui, pe umărul ei.

La vederea tânărului înalt, cu aspect plăcut, fu atât de surprinsă încât rămase fără glas.

— Domnişoara von Brombacher? Vocea bărbatului suna grav, dar în acelaşi timp plăcută.

Cine ştie cât s-ar mai fi prelungit acest moment dacă n-ar fi intervenit Hans: „bună-ziua, bună-ziua, intraţi vă rog". Vizitatorul privi în primul moment uimit pasărea vorbitoare, după care zâmbi. Un zâmbet plin de căldură, gândi Grit. Îşi reveni întrucâtva şi privindu-l în continuare pe bărbatul frumos bronzat, răspunse în grabă:

— Nu, eu sunt prietena ei.

— Vin din partea notarului Breitmann pentru a o însoţi pe domnişoara Arina von Brombacher. Vocea trăda o uşoară nerăbdare. Exprimarea corectă în limba germană trăda un accent străin. Fata îl privea fix şi deşi foarte drăguţă, acest fapt îl făcu să se simtă stânjenit.

În această clipă, în hol apăru o tânără înaltă cu aspect delicat.

— Ce s-a întâmplat? răsună vocea caldă a Arinei.

Tânărul din faţa uşii o privea cercetător. Cei doi rămaseră preţ de mai multe secunde tăcuţi, privindu-se. Grit prinse glas:

— Domnul vine din partea notarului.

Pentru o clipă, Arina nu-şi putu stăpâni mirarea. Se aştepta la un domn mai în vârstă. Gândul de a călători ore în şir alături de acest bărbat chipeş îi dădu o stare de nesiguranţă. Faţa ei însă nu trăda nimic din tulburarea sa interioară.

— Numele meu este Connor Parker. Am aici o scrisoare din partea domnului notar Breitmann, care vă poate confirma acest lucru.

Arina luă scrisoarea, o parcurse în grabă, după care o împături.

— Totul pare a fi în ordine. Vă rog, intraţi. Sunt imediat gata.

De această dată veni rândul lui să fie mirat, dar şi sceptic în acelaşi timp. I se părea de neimaginat să nu trebuiască să aştepte o femeia ore întregi. Avea trei surori şi ştia exact ce înseamnă în cazul femeilor a fi gata imediat. De aceea, se înarmă cu răbdare, astfel că surpriza fu cu atât mai mare cu cât într-adevăr, Arina apăru gata de drum numai după câteva minute.

— Putem pleca imediat, dacă nu cumva doriţi să beţi ceva. Sunteţi probabil obosit de drum.

Se pregătea să refuze invitaţia când o dorinţă interioară de a mai zăbovi un pic în această cămăruţă atât de plăcută

îl făcu să dea un alt răspuns:

— N-aş refuza o ceaşcă de cafea, dacă este posibil. Îi trecu prin minte gândul că în felul acesta avea ocazia să o cunoască mai bine pe tânăra fată.

— Mă ocup eu de cafea, se oferi Grit şi dispăru rapid în bucătărie.

Arina îşi lăsă jacheta, pe care o ţinuse până atunci pe mână pe spătarul unui scaun, şi începu să facă loc pe masă.

Connor constată frumuseţea serviciului de cafea din porţelan. Ciudat, se miră el, până acum nu luase în seamă asemenea lucruri.

— Vă rog, luaţi loc – îl invită Arina, uşor derutată de faptul că străinul rămăsese în picioare lângă uşă, privind-o într-un mod straniu.

— Mulţumesc, răspunse el prompt, traversând camera din câţiva paşi. Se aşeză pe unul din scaunele prea mici pentru statura sa.

Arina, văzând cât de incomod stătea pe scaunul pe care se aşezase, zâmbi involuntar.

— E cam micuţ pentru dumneavoastră şi desigur foarte incomod. Am să aduc unul din bucătărie, pe care să puteţi sta mai comod.

— Nu, vă rog, nu este nevoie. Oricum, vom pleca în curând.

În clipa aceea intră în cameră Grit, care-l servi pe oaspete cu cafea. Arina privea scena zâmbind amuzată, bănuind furtuna din sufletul prietenei sale, care avea obiceiul să se aprindă foarte repede. De această dată însă, chiar era de înţeles. Străinul arăta foarte bine, mult mai bine decât Peter.

Grit era foarte bine dispusă, sporovăind vrute şi nevrute. Şi nu se putu abţine a izbucni în râs atunci când beo i se aşeză pe umăr şi întinzându-şi gâtul, îl privea curios pe oaspete.

— Hei, pe cine avem aici? – întrebă bărbatul cu uimire în

glas.

— Hans, Hans cel bun, Hans cel frumos, vorbi pasărea, clipind în acelaşi timp din ochi.

Connor întinse mâna, luându-l de pe umărul său.

— Ia să vedem dacă eşti într-adevăr frumos. Îl privea amuzat, iar vocea lui avea un ton cald.

Pasărea i se urcă pe braţ, făcând tot felul de plecăciuni comice, după care începu să „ciripească”:

— Iubitule, dă pupic, te iubesc, te iubesc.

Arina se înroşi brusc la faţă. Cuvintele-i erau cunoscute. Repetarea lor de către Hans i se păru a crea o situaţie penibilă.

Connor reacţionă normal. Râse în hohote şi mângâie pasărea pe cap.

— Dar ştii că-mi placi, şmechere? Şi în aceeaşi clipă, Paşa îi sări în braţe. Ochii săi verzi îl cercetară scurt timp, după care încolăcindu-se, începu să toarcă.

Arina privea scena fără să-şi creadă ochilor. Ştia că Hans este o pasăre curioasă şi în acelaşi timp prietenoasă. Dar Paşa era foarte suspicios în privinţa străinilor. Scepticismul lui venea din experienţele neplăcute avute cu oamenii pe vremea când mai era doar un pisoi.

Faptul că se ataşase atât de repede de acest străin era un semn că poate avea încredere în el.

Connor mângâie motanul cu drag.

— Am crescut de mic alături de animale şi cred că acestea au o sensibilitate anume pentru cei cu intenţii bune sau rele faţă de ele. Omul poate fi păcălit prin cuvinte frumoase, dar animalele au o calitate specială de a identifica falsul de adevăr.

Bautzi plescăi aprobator, fără a-şi schima însă locul. Se ridică în două picioare, îşi aşeză lăbuţele anterioare în jurul gâtului Arinei şi încercă să o lingă pe faţă. Fata se feri râzând.

— Bautzi, nu-i voie, ştii că nu-mi place. Fii cuminte. Mă

întorc curând şi am să vă aduc atât ţie cât şi celorlalţi câte ceva.

Bautzi o privea cercetător. Scheuna încercând să-şi arate afecţiunea faţă de stăpâna sa. Cu hotărâre, Arina îl puse pe podea.

— Acum, gata. Grit va avea grijă de voi până mă-ntorc. Arina se ridică, îl luă pe Paşa din braţele bărbatului şi-l dădu Gritei. Mergem? se adresă ea tânărului care între timp îşi terminase de băut cafeaua. El se ridică de pe scaun şi deşi Arina nu era tocmai mică de statură, aceasta părea totuşi micuţă faţă de el.

— Sunt gata de plecare, stimată domnişoară.

— Renunţaţi, vă rog, la formula „stimată domnişoară”, domnule Parker. Sună cam pretenţios. Spuneţi-mi simplu Arina.

— Cum ţi-e dorinţa, Arina. Dar atunci, şi tu trebuie să-mi spui Connor. E mai simplu.

Fără să înţeleagă de ce, simţi cum inima începe să-i bată mai repede. Ceva din felul de a fi al bărbatului o făcea să fie nesigură. Îi trecu prin minte gândul că tocmai alături de acest bărbat urma să-şi petreacă următoarele ore.

„Gata, îşi spuse. Nu-ţi ajunge experienţa trăită cu asemenea tip de bărbaţi arătoşi ce cuceresc inimile femeilor?”

Îşi îmbrăţişa în grabă prietena.

— Aveţi grijă de voi. Mă bazez pe tine.

— Nu-ţi face probleme. Totul va fi bine cu noi, iar apoi, în şoaptă: Tu ai mare grijă. Fii tare. E un bărbat periculos.

Arina se înroşi. Se desprinse grăbită din îmbrăţişarea prietenei, apoi spuse cu glas tare, astfel ca el să poată auzi:

— Fii fără grijă, Grit.

Îşi aruncă jacheta pe umeri şi porni. Bautzi plângea, neînţelegând de ce stăpâna lui pleacă fără el. Arina se opri pentru o clipă, murmurând:

— Micuţul de el, trebuie să-i fie foarte greu că plec.

Bărbatul îi aruncă o privire pieezişă.

— Pe mine nu mă deranjează dacă vrei să-l iei cu tine.

Vocea lui avu efectul unei mângâieri. Îngrozită, constată că încă de pe acum bărbatul acesta avea o putere irezistibilă asupra ei. Era hotărâtă să nu mai alunece într-o relaţie de dependenţă faţă de vreun bărbat.

Connor conducea cu plăcere. Maşina se deplasa cu mare viteză pe autostradă. În acest timp vorbea continuu, cu o mare lejeritate. Starea tensionată a Arinei se spulberă.

Din când în când, arunca în fugă o privire către bărbatul de la volan. Faţa acestuia era îngustă şi bronzată. Bărbia puternică exprima curaj şi forţă. Arina îşi imagină aceste buze subţiri şoptind cuvinte de dragoste şi... Gândul o făcu să tresalte, neîndrăznind să-l ducă până la capăt.

Oare ce se întâmplase cu ea? De ce se întreba cum se comportă ca îndrăgostit, cum sărută? Ar fi trebuit să-i fie indiferent. Nu-şi dorea să fie sărutată vreodată de el.

O voce interioară o întrebă: Eşti sigură că nu? Inima începu să-i bată cu putere. Faptul că se afla atât de aproape de el o deruta şi o neliniştea în acelaşi timp. Avu senzaţia că se sufocă în spaţiul închis al maşinii. Simţi nevoia să respire aer proaspăt.

— Te rog, putem să oprim puţin?

El întoarse scurt capul spre ea. Nimic din expresia feţei sale nu trăda dacă propunerea ei îi era pe plac sau nu.

În tăcere, la următoarea parcare ieşi de pe autostradă şi opri. Îngrijorat, privi faţa palidă a Arinei.

— Nu te simţi bine? – întrebă cu îngrijorare în glas. Grija lui îi dădu un sentiment de bine, dar, în acelaşi timp, fu motiv de revoltă. De ce se purta atât de frumos cu ea?

La gestul lui de a o prinde uşor de umăr, fără să vrea, se retrase. El se prefăcu a nu fi remarcat şi zâmbind, îi arătă o potecă ce ducea spre un pâlc de arbori.

— Vrei să facem câţiva paşi? Aerul proaspăt îţi va face bine.

Sesiză iarăşi un anume accent cu care vorbea. Evitase până acum să deschidă discuţia pe această temă. Dar acum, curiozitatea învinse.

— Lucrezi de mult timp pentru domnul notar Breitmann?

Fu uimită auzindu-l râzând. El dădu din cap în semn că nu şi răspunse:

— Nu sunt angajatul notarului Breitmann.

Se opri brusc. Neîncrederea îşi făcu loc în sufletul ei.

— Ce vrei să spui? Mi-ai prezentat o scrisoare din partea notarului.

— Este adevărat. Cel ce trebuia să vină să te ia a avut un accident. Lui Breitmann acest fapt i-a fost adus la cunoştinţă în timp ce mă aflam la el în birou. Te-a sunat pentru a te ruga să vii cu trenul, dar n-ai răspuns la telefon. Şi pentru că tot aveam treabă în împrejurimi, m-am oferit să te conduc eu.

— Atunci, eşti prieten cu notarul?

— Prieten este cam mult spus. Sunt un client de-al lui, la fel ca tine. Deşi nu minţise, Connor se întrebă de ce nu-i spusese cinstit cine era.

— Nu sunt clienta lui, veni prompt replica Arinei. Nici măcar nu ştiu ce vrea de la mine. Nici n-aş fi intrat în jocul ăsta, dacă mama n-ar fi stăruit. Şi pentru a n-o supăra – suferă cu inima

— Am cedat.

— Nu crezi că ultima dorinţă a unei persoane decedate trebuie măcar ascultată?

Faţa i se crispă. O mişcare bruscă a capului făcu să-i fluture părul castaniu şi cu o voce tăioasă, răspunse:

— De ce ar fi? Nu ştiu ce mai au morţii de spus cuiva, după ce o viaţă întreagă n-au fost în stare s-o facă.

Replica răsună înspăimântător de dur. Connor o privi cercetător. Deodată, părea schimbată. Pe faţa ei se putea citi doar răceală şi dispreţ.

— Judeci lucrurile cu prea multă duritate, Arina. Cuvintele

răsunară uşor ameninţătoare. Poate că în timpul vieţii n-au fost ascultaţi sau poate li s-a refuzat orice ocazie de a spune ceva. Ce se poate interzice oamenilor în timpul vieţii, nu poate fi refuzat morţilor.

— Şi de ce asta? Fiecare are o şansă în viaţă. Depinde de fiecare cum o foloseşte.

Connor se hotărî să n-o mai contrazică pe tema asta. Intuitiv, îşi dădu seama că există încă o rană deschisă în sufletul feţei. Moartea celor doi, de care se simţea trădată, nu o vindecase încă.

— Vrei să ne întoarcem la maşină? Putem opri la prima parcare unde putem mânca ceva. Eşti de acord?

Arina dădu din cap în semn că nu.

— Nu este nevoie. Am luat cu mine tot ce trebuie. De ce să mergem într-un restaurant scump. Dacă tu crezi că vei fi mulţumit cu ceea ce am adus, putem mânca chiar aici.

Se auzi din nou râsul lui deja cunoscut, fapt ce o făcu să se înfioare.

— Mă declar mulţumit cu tot ceea ce îmi oferi tu, Arina. Ei i se păru că sesizează o nuanţă anume în glasul lui.

Se întoarseră împreună la maşină. Arina scoase geanta frigorifică şi începu să scoată din ea.

Mai întâi acoperi cu o pânză albă masa din lemn de la marginea parcării. Apoi scoase unul după altul mai multe castronele acoperite. Pe rând, apărură pe masă două farfurii, tacâmuri, o cană termoizolantă cu cafea, lapte, zahăr iar ca desert o prăjitură făcută chiar de ea.

După ce totul fusese aşezat pe masă, Arina îşi invită partenerul de drum să ia loc pe banca de lemn.

— Domnul este poftit la masă, spuse cu voioşie. Se îmbujorase şi arăta minunat.

— Totul arată ca-n poveşti, remarcă el în timp ce Arina îl servea cu diferite salate. Şi toate sunt preparate de tine?

— Desigur. Cred că sunt îndreptăţită să afirm că sunt o gospodină destul de bună. Am absolvit o şcoală de menaj

cu durata de doi ani înainte de a lua hotărârea de a deveni designer vestimentar.

— Eşti studentă la arte?

— Dintotdeauna mi-am dorit să devin desenatoare de modele. Încă de când eram foarte mică, desenam modele de haine pentru mine. Din păcate, mama mea nu are niciun fel de consideraţie pentru asemenea îndeletniciri. O membră a familiei Brombacher designer, este de neînchipuit. De aceea, m-a trimis la şcoala de menaj. După părerea ei, o bună gospodină trebuie să ştie să gătească. În afară de asta, şi astăzi este convinsă că mă voi căsători şi atunci va fi nevoie să ştiu să conduc corespunzător o gospodărie.

Cuvintele ei sunau ironic, însă Connor remarcă tragedia ascunsă în spatele acestora.

— Iar tu să înţeleg că nu eşti de aceeaşi părere cu mama ta?

— Nu dau doi bani pe o asemenea viaţă. Când mă voi căsători, n-are importanţă ce şi cine va fi acest bărbat. Important este să mă iubească pentru ceea ce sunt. Apoi continuă râzând: Oricum, lucrurile astea aparţin viitorului. Deocamdată nu mă gândesc să renunţ la libertate pentru a mă înhăma la jugul căsniciei.

Sper ca în câteva luni să termin şcoala iar apoi, chiar şi împotriva voinţei mamei, să-mi caut ceva de lucru în domeniul modei. Primul pas l-am făcut deja câştigând un concurs. Una dintre creaţiile realizate de mine a fost achiziţionată de o mare casă de modă. Dacă voi avea şi un pic de noroc, voi reuşi să fac carieră.

Cuvintele ei trădau mândrie şi încredere. Era conştientă de valoarea sa şi încrezătoare în propriile forţe. Connor simţi o nemărginită admiraţie pentru ea. O asemenea femeie nu mai întâlnise. Femeile cunoscute de el nu se dădeau în vânt după muncă sau carieră. Cele două surori ale sale îşi petreceau timpul jucând tenis sau cu alte

nimicuri. Nu le-ar fi trecut niciodată prin cap gândul de a întreprinde ceva. Se purtau ca prinţesele. Iar una dintre ele... Alungă gândul. Nu dorea să strice aceste momente frumoase cu amintirile sale neplăcute. Savura plăcerea de a fi alături de această tânără minunată. Nu crezuse că va mai trăi asemenea clipe.

— Dacă-i aşa, felicitări.

— Nu, nu anticipa. Nu-i de bun augur şi bătu de trei ori în lemn.

O privi uimit, pentru ca apoi să înceapă să râdă.

— Eşti superstiţioasă? Nu mă aşteptam de la o tânără atât de raţională.

Se înroşi la faţă şi încercă să evite privirea lui.

— Da, sunt superstiţioasă. De ce n-aş fi? încercă să se apere.

— Da, de ce n-ai fi? repetă Connor, dar de data aceasta foarte serios.

— Mai vrei o bucată de prăjitură, întrebă ea brusc pentru a schimba subiectul discuţiei.

— Vrei să mă îngraş? Am mâncat două bucăţi după ce m-am înfruptat din delicioasa salată preparată de tine. De altfel, nu-i bine să te aşezi la volan cu stomacul prea plin.

— Dacă te simţi obosit, putem să facem schimb. N-am mai condus niciodată o astfel de maşină, dar sunt o bună şoferiţă şi m-aş adapta foarte repede.

Connor sesiză dorinţa ei ascunsă de a conduce o asemenea maşină şi reacţionă prompt, lăsând-o să conducă.

— E un gest foarte frumos din partea ta. Într-adevăr, mă simt puţin obosit, asta şi datorită bunătăţilor cu care m-ai răsfăţat.

Arina îl privea întrebătoare.

— Şi nu ţi-e frică pentru maşina ta? Ţi-am spus că n-am mai condus niciodată o asemenea maşină

— De ce mi-ar fi? Dacă conduci la fel de bine precum

găteşti, atunci şi maşina şi eu ne aflăm pe mâini bune.

— Ai încredere în mine, deşi nu mă cunoşti aproape deloc? Glasul ei exprima admiraţie.

— Ce motive aş putea să am de a nu mă încrede în tine? şi o prinse de mână.

Ea nu-şi retrase mâna. Preţ de câteva secunde, privirile lor se întâlniră. Apoi, Connor îşi retrase mâna şi se ridică în picioare. Arina se ridică şi ea şi începu să strângă masa.

— Dă-mi voie să te ajut.

Ea nu răspunse. Părea a considera normal gestul lui de a o ajuta. După ce au împachetat totul, el îi întinse cheia maşinii.

Îi tremurau mâinile de emoţie când deschise portiera.

Se aşeză pe scaunul şoferului şi rămase nemişcată câtăva vreme. O stare ciudată o cuprinse. Deodată, îi era frică.

Apoi, hotărâtă, introduse cheia în contact şi porni. Motorul începu să toarcă. Porni încet. Maşina reacţiona prompt la cea mai mică mişcare a volanului.

Frica dispăru încet, încet iar Arina deveni din ce în ce mai sigură pe ea. Ajunsă pe autostradă, frica dispăru complet, iar acum i se părea că întotdeauna condusese o asemenea maşină puternică. Cuprinsă de mândrie, respiră adânc.

Bărbatul o privea pe furiş. Avea faţa îmbujorată de emoţie. Se înduioşă la gândul că este atât de uşor să faci cuiva o mică bucurie.

— Conduci foarte bine, rupse el tăcerea după câtva timp.

— Mulţumesc, răspunse ea fără a-şi întoarce privirea de la drum. Starea de crispare dispăruse. Parcă merge singură. N-am mai condus o astfel de maşină. E o plăcere.

Connor se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii.

Aruncându-i o scurtă privire, Arina se înroşi de plăcere constatând câtă încredere îi acordă.

Capitolul 5

Notarul îi întâmpină pe cei doi tineri cu multă căldură. Apoi, le propuse să meargă împreună la moşia Rosenburg, unde conform dorinţei defunctei, urma să fie citit testamentul.

Arina fu uimită de cele auzite. Nu înţelegea rolul însoţitorului ei în această poveste. Când începu să-şi dea seama cine este el cu adevărat, se înroşi de enervare.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

El dădu din umeri, privind-o cu seriozitate.

— Ar fi schimbat cu ceva lucrurile? N-ai fi venit împreună cu mine dacă ai fi ştiut că sunt nepotul celei decedate?

Fără să vrea, lăsă privirea în jos, recunoscând:

— De fapt, nu. Dar găsesc că ar fi fost corect să ştiu.

— M-am prezentat. Faptul că numele meu nu-ţi spune nimic, găsesc că nu este vina mea. N-am văzut niciun motiv de a-ţi spune care este legătura dintre mine şi persoana decedată. Cu atât mai mult cu cât n-ai făcut un secret din aversiunea faţă de ea.

— Şi pe bună dreptate, veni replica. La urma urmei, a fost aceea care i-a luat mamei soţul, iar mie tatăl.

— Afirmaţia asta este greşită, domnişoară von Brombacher, interveni în discuţie notarul. L-am cunoscut foarte bine pe tatăl dumneavoastră, am fost prieteni încă de pe vremea când eram studenţi. După căsătoria sa, n-am mai ştiut nimic despre el o vreme. Ne-am reîntâlnit la scurt timp după divorţ. Era perioada în care încerca disperat să obţină dreptul de a-şi vizita singura fiică. În acea perioadă, eu am fost acela care i-am făcut cunoştinţă cu Trudis. A fost dragoste la prima vedere. M-am bucurat foarte mult pentru el, căci devenise un om singur, supărat şi fără capacitatea de a se mai bucura de viaţă. Şi-a revenit abia după căsătorie. Nici mai târziu nu a abandonat lupta în privinţa fiicei sale. Dar toate strădaniile lui au eşuat în faţa fostei

soţii, care i-a interzis orice fel de contact cu fiica lui.

Breitmann, chiar dacă a folosit o exprimare formală, a făcut-o cu sufletul, pentru că dorea să-şi apere prietenul şi în acelaşi timp să-i dezvăluie fiicei acestuia adevărata lui faţă.

Fata îl privea uimită, părând a nu înţelege totul prea bine.

— Şi ar trebui să vă cred, domnule notar? Asta ar însemna că... Nu, în mod sigur, mama nu m-a minţit atunci când mi-a spus că n-a încercat niciodată să mă revadă. N-ar fi avut nimic de câştigat. Ea însăşi a suferit de indiferenţa lui. A fost indiferent şi faţă de propria lui fiică după ce a părăsit-o pe mama pentru o altă femeie.

Breitmann o privea cu toată seriozitatea.

— Nu cunosc motivele pentru care mama dumneavoastră nu v-a spus adevărul. Dar vă pot dovedi că fiecare cuvânt afirmat de mine reprezintă adevărul adevărat. Să mergem la moşie. Acolo se află toate dovezile pentru cele afirmate.

Să meargă la moşia unde toţi aceşti ani tatăl său dusese o viaţă fericită alături de a doua soţie?

Întreaga sa fiinţă se revoltă împotriva acestui gând. Se gândi la mama sa şi îşi puse întrebarea dacă şi în aceste condiţii ar mai fi stăruit să fie de faţă la deschiderea testamentului. I se păru că-i aude glasul spunându-i: „Te vei duce şi vei accepta moştenirea. Amândoi îţi sunt datori. Avem nevoie de bani. În sfârşit, voi putea face tratamentul de care am atâta nevoie”.

— Ţi-e frică? – auzi vocea ironică a bărbatului ce o privea ca şi cum ar fi intuit lupta ei interioară.

Ridică brusc capul. Ochii ei aruncau săgeţi.

— N-are nicio legătură cu frică. Totul în mine se revoltă la gândul de a vizita casa în care tatăl meu a trăit atâţia ani fericit alături de o altă femeie în timp ce sărmana mea mamă a dus o viaţă nefericită.

— Ar trebui să mergi, pentru a afla în sfârşit întregul

adevăr. Acuzi fără a da acuzatului şansa cea mai mică la apărare.

Cuvintele lui o atinseră mai mult decât ar fi vrut.

Deodată, îi trecu prin minte gândul că poate mama sa, în imensa ei ură, a modificat adevărul, prezentându-i-l cu totul altfel. În adâncul fiinţei sale se dădu o luptă scurtă între orgoliu şi raţiune. În cele din urmă orgoliul cedă în faţa raţiunii.

— Poate ai dreptate, Connor. Poate că există lucruri despre care n-am cunoştinţă, dar care trebuie lămurite. Poate toţi anii ăştia mi-am judecat greşit tatăl, am crezut că nu vrea să ştie nimic despre mine. Deodată, arăta neajutorată şi vulnerabilă. Eram prea mică. Îmi amintesc că prin ceaţă figura lui şoptindu-mi numele cu voce caldă. În vis, mi-era dor de el şi plângeam. Dar când mă trezeam, totul părea ireal, iar lângă mine era doar mama.

Ultimele fraze sunau de-a dreptul dureros. Cei doi bărbaţi îşi dădură seama cât de mult trebuie să fi suferit în copilărie, dar şi mai târziu.

Cu grijă, Connor o cuprinse pe după umeri. Arina nu reacţionă. Simţi întreaga lui căldură sufletească şi se bucură la gândul că va avea ocazia să mai petreacă o bucată de vreme alături de el.

***

Ca orice orăşean ce iese destul de rar dincolo de graniţele oraşului unde locuieşte, Arina savura călătoria cu maşina şi admira peisajul încântător. Descoperi ţinutul Pădurea Neagră cu brazii săi de un verde închis, cu lacurile micuţe şi munţii înalţi. Pentru ea, era ca şi cum ar fi descoperit o nouă lume. Încântarea şi-o exprima prin exclamaţii de bucurie, mai ales în timpul scurtelor popasuri, când putea admira minunata panoramă a locurilor.

Drumul trecea pe lângă pajişti încântătoare şi versanţi

abrupţi. Nicicând nu mai văzuse Arina asemenea frumuseţi.

Mişcat, Connor constată bucuria copilărească a acestei fiinţe şi se miră în sinea sa cum reuşise să-şi păstreze naturaleţea. În mintea lui o asemui cu un izvor de munte ce-şi revarsă apa proaspătă peste stâncile întâlnite în cale pentru a curge la vale.

Sincer vorbind, farmecul peisajului îl subjugă şi pe Connor. Fără să vrea, se întrebă de câte ori oare parcursese propria lui mamă acest minunat drum pe vremea când era doar o copilă. Oare legătura de sânge cu înaintaşii lui era cauza trăirilor sale interioare la vederea acestor ţinuturi? Nicicând nu şi-a înţeles mai bine mama şi dorurile ei neîncetate după ţinutul natal ca în aceste momente.

Drumul trecea pe la marginea unei poieniţe. Deodată, arătând către luminiş, Arina şopti:

— Connor, ia te uită, o căprioară cu puiul ei.

Urmări cu privirea direcţia indicată. Zări în sfârşit căprioara care ridica din când în când capul în direcţia lor, ascultând şi fremătând din nări. Opri maşina, cu riscul de a-l pierde din vedere pe Breitmann ce se afla în maşina din faţă, pentru a le arăta drumul.

Rămase nemişcat privind faţa Arinei, care în clipa asta arăta aşa cum nu o mai văzuse înainte: plină de căldură, de o frumuseţe feciorelnică. Fără voie, inima începu să-i bată cu putere şi cunoscu acel sentiment ciudat care apare atunci când ai găsit ceea ce ai căutat întreaga viaţă.

Instantaneu, îşi dădu seama că aşa arată femeia pe care a visat-o întotdeauna. Femeie, dar încă copilă, serioasă dar în acelaşi timp visătoare, îndărătnică dar totuşi înţelegătoare şi adaptabilă.

Se şterse la ochi de parcă ar fi vrut să-şi alunge gândurile. Reveni la realitate când liniştea locului fu întreruptă de claxonul unei maşini. Căprioara făcu un salt înainte şi dispăru în desişul pădurii. Puiul alergă după ea.

— Păcat, oftă Arina.

— Asemenea apariţii poţi vedea adesea în împrejurimi. Zâmbind, porni motorul maşinii. Trebuie să ne grăbim, Breitmann îşi va pierde curând răbdarea.

Pe faţa ei se putea citi o umbră de părere de rău.

— Nu voi avea timp să mai surprind asemenea scene. Mâine trebuie să plec.

El bătu în retragere.

— Să aşteptăm, nu ştim încă ce cuprinde testamentul mătuşii mele. Eu oricum m-aş bucura dacă ai mai rămâne aici o bucată de vreme.

Îl privi cu şovăială. În ochii ei exista însă ceva ce el nu putea desluşi. O sclipire ciudată ce putea să însemne în acelaşi timp şi respingere, dar şi acceptare.

— Nu se poate. Nu pot să întrerup şcoala, acum când mai am atât de puţin până la absolvire. Cunoşti doar planurile mele. Nu-i în firea mea de a abandona cu puţin timp înainte de final. În afară de asta, nu văd rostul. Ştiu însă că farmecul acestui ţinut mă va face să-mi vină greu să mă despart de el. De aceea, cred că e mai bine nici să nu mă gândesc la aşa ceva.

Aceasta era Arina cea raţională şi energică şi care nu avea nimic în comun cu fata visătoare de mai-nainte.

Drumul cobora la vale. În faţa lor apăru un sătuc în mijlocul unei văi plină de verdeaţă. Căsuţele cochete erau construite în acelaşi stil. Nu existau clădiri înalte care să distorsioneze imaginea de unitate. Ferestrele erau pline de flori. Lumina soarelui se reflecta în ele.

La capătul şoselei, maşina notarului coti pe o străduţă îngustă. De o parte şi de alta se aflau hortensii multicolore.

La capătul drumului se zărea o clădire care avea aproape aspectul unui palat, dar stilul construcţiei păstra caracterul general al caselor ţărăneşti. Arinei i se păru că este foarte mare şi deosebită. Era o casă care înfruntase câteva secole şi care va mai dăinui încă multe altele.

— Aici este moşia Rosenburg? îl întrebă cu timiditate

Arina pe bărbatul de lângă ea.

— Da, răspunse el vesel. Aici trebuie să fie, pentru că exact aşa apărea în descrierile mamei mele.

Drumul de acces avea o lungime de aproximativ jumătate de kilometru. Acum puteau vedea de aproape clădirea vopsită toată în alb.

Clădirea părea şi mai mare faţă de cum se vedea de la depărtare. Pe pereţii albi se căţărau trandafiri. În faţa casei se afla o pajişte bine îngrijită, pe care se plimbau câţiva păuni, care la apropierea lor se înfoiară, parcă pentru a-şi arăta cu mândrie bogăţia penajului.

Arina nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Privea minunatul spectacol cu respiraţia tăiată.

— E minunat, se entuziasmă ea asemenea unui copil la vederea unui pom de Crăciun pentru prima dată.

Connor fu trezit din gândurile în care era adâncit. Sentimente contradictorii îi tulburau sufletul la vederea casei părinteşti a mamei sale.

Avea un sentiment ciudat. Acelaşi sentiment trebuie să-l aibă cineva care se întoarce după mulţi ani de călătorit prin lumea largă, regăsindu-şi în sfârşit căminul. I se părea că revine acasă.

Notarul pătrunse pe aleea cu pietriş ce ducea spre casă. Connor îl urmă, parcând maşina în spatele autoturismului acestuia.

Coborî şi ocoli maşina pentru a-i ajuta Arinei să coboare. Dar fata coborâse deja şi privea încântată păunii ce dădeau parcă un spectacol.

— Să mergem, nu-l putem lăsa pe notar să ne aştepte.

Arina tresări, ca trezită din somn. Nesigură şi zâmbind încurcată, răspunse:

— Probabil crezi că sunt o prostuţă sentimentală. De obicei nu mă port aşa, crede-mă. Dar toate cele întâmplate şi văzute astăzi m-au marcat, par a fi ca într-un vis.

— Ai să mă crezi oare, dacă am să-ţi spun că îmi place

această fetiţă visătoare şi sentimentală? întrebă el în şoaptă, ca şi când s-ar fi ferit să nu-l audă cineva.

Se înroşi până în vârful urechilor. Se întoarse iute şi trecând pe lângă el, se îndreptă spre notar, care îi aştepta.

Intrară împreună în holul casei. Îi întâmpină o femeie plinuţă, mică de statură. Păru-i alb era acoperit de o bonetă şi purta un şorţ mare, alb.

Notarul o prezentă pe femeie şi apoi îi prezentă pe cei doi tineri care îl însoţeau.

Amanda o privi cu căldură pe Arina şi-i întinse mâna.

— Tatăl dumneavoastră vorbea atât de mult despre fiica lui încât am impresia că vă cunosc, stimată domnişoară.

Arina o privea pe bătrână, şocată şi neîncrezătoare în acelaşi timp, apoi scutură din cap în semn de apărare.

— Dar, lucrul ăsta nu este posibil, sună răspunsul rezervat al Arinei. Tatăl meu m-a văzut ultima oară când aveam doi ani. Cum ar fi putut să povestească ceva despre mine?

În acea clipă bătrâna spuse un lucru care o derută şi mai mult.

— Este adevărat. Dumneavoastră nu l-aţi văzut niciodată, stimată domnişoară. Dar acest fapt nu exclude posibilitatea ca el să fi ştiut totul despre dumneavoastră.

Arina continua să o privească pe bătrână, neîncrezătoare.

— Dacă-i aşa, atunci de ce nu a încercat niciodată să stea de vorbă cu mine?

Bătrâna dădu din umeri, ca şi când ar fi spus şi aşa prea multe.

Notarul o urmă pe menajeră în biroul fostului stăpân al casei. Era un spaţiu mare, cu mobilă veche, minunată.

La vederea mobilierului, Arina fu încântată. Îşi plimbă cu grijă degetele peste lemnul lăcuit în timp ce cu privirea cuprindea întreg spaţiu invadat de lumină. Într-o parte se afla o masă plină de căni şi farfurii din zinc. Într-unul dintre colţurile camerei se afla un cămin din marmură roşu cu alb

ce se încadra de minune spaţiului.

— Minunat, superb, se entuziasmă Arina uitând pentru o clipă unde se afla. Spaţiul arăta a fi atât de confortabil încât cu greu îţi puteai imagina că ar fi putut fi folosit drept birou de lucru.

— Da, aşa este. Mă îngrijesc personal de întreţinerea mobilierului la care doamna ţinea foarte mult, pentru că a aparţinut bunicilor ei. Folosesc numai ceară de albine şi terpentină, iar rezultatul puteţi să-l vedeţi, stimată domnişoară. Era mândră de munca ei.

— Rezultatul vă face cinste, doamnă Amanda. Răspunsul acesta o făcu pe bătrână s-o îndrăgească pentru totdeauna.

Între timp, notarul se aşezase pe scaunul de la birou şi îşi deschise geanta cu acte.

— Doamnă Amanda, anunţaţi-l vă rog pe Ian să vină aici. Şi dumneavoastră trebuie să fiţi prezentă la deschiderea testamentului.

— Eu? întrebă femeia uimită, în timp ce se înroşi la faţă, iar ochii i se umplură de lacrimi. Dar Ian şi cu mine nu facem parte din familie.

— Este dorinţa răposatei, doamnă Amanda, răspunse notarul foarte serios.

— Dacă este aşa, atunci am să-l caut, murmură femeia în timp ce se grăbi să iasă pe uşă.

Cei doi sosiră scurt timp după aceasta. Ian salută respectos pe cei prezenţi şi rămase mai în spate.

Notarul invită pe toată lumea prezentă să ia loc, după care începu să citească ultima dorinţă a defunctei.

Arina era palidă la faţă şi avea privirea îndreptată către podea. Era tulburată de faptul că răposata o tratase la fel ca pe propriul ei nepot. Conform testamentului, moşia Rosenburg se împărţea în părţi egale între cei doi. Singura condiţie pusă de răposată era aceea ca cei doi să locuiască timp de un an la moşie pentru a dovedi astfel că moştenirea a încăput pe mâini bune.

Dacă după trecerea anului unul dintre cei doi se hotărăşte să cedeze partea sa celuilalt, atunci acesta va fi recompensat băneşte pentru partea sa. Dar sub nicio formă moşia Rosenburg nu trebuia înstrăinată. Erau apoi trecute în testament sumele moştenite de cei doi bătrâni slujitori prin care li se asigura bătrâneţea.

Trudis von Brombacher lăsase atât pentru Arina cât şi pentru Connor câte o scrisoare adresată personal. Notarul le înmână celor doi şi apoi întrebă:

— Acceptaţi moştenirea? Întrebarea le era adresată amândurora. Connor încuviinţă imediat, dar Arina ezită înainte de a răspunde.

— Aş… aş vrea mai întâi să mă sfătuiesc cu mama.

— Bine, aveţi trei zile la dispoziţie, domnişoară von Brombacher. Dar gândiţi-vă bine. Dacă refuzaţi acum, nu vi se plăteşte nicio recompensă bănească. Pentru aceasta, răposata a stabilit un termen de un an.

— Ştiu, domnule notar. Dacă ar fi după mine, aş renunţa imediat, fără nicio ezitare. Nu vreau nimic de la aceşti doi oameni. Cuvintele răsunară pline de mândrie şi convingere, astfel că cei doi bărbaţi erau siguri de seriozitatea lor.

După un moment de ezitare, Arina continuă:

— Nu pot să hotărăsc singură. Trebuie mai întâi să vorbesc cu mama.

— Bine, sfătuiţi-vă cu mama dumneavoastră. Nu pot decât să sper că veţi lua o hotărâre bună. Ştiu cât de mult îşi dorea răposatul să acceptaţi moştenirea.

— Cu ce drept? Moşia a aparţinut celei de a doua soţii a tatălui meu. Aşa că domnul Parker este singurul moştenitor de drept.

Tânărul o privi cu admiraţie. Până acum nu mai întâlnise o astfel de fată. În loc să se bucure de această moştenire neaşteptată, care oricum ar fi însemnat şi pentru ea o îmbunătăţire a situaţiei financiare, ea aduce în discuţie tot felul de obiecţii. Şi dacă nu ar fi existat încă teama de

mama ei, o teamă încă adânc înrădăcinată, ar fi refuzat moştenirea fără să reflecteze asupra gestului.

Notarul Breitmann consideră necesar să intervină:

— Greşit, domnişoară von Brombacher. Moşia a aparţinut ambilor soţi în părţi egale. Este meritul tatălui dumneavoastră că a salvat moşia de la ruină şi a adus-o în starea în care se află astăzi. O moşie frumoasă şi prosperă. Deci, dumneavoastră în calitate de fiică, aveţi dreptul legal asupra moştenirii.

„De ce ţi-ai amintit de mine abia în pragul morţii, tată? Dragostea ta, prezenţa ta în viaţa mea, astea sunt gesturile care ar fi valorat de o mie de ori mai mult pentru mine decât această moştenire pe care întreaga mea fiinţă o respinge. Un singur cuvânt, un singur gest din partea ta că nu m-ai uitat ar fi însemnat pentru mine mai mult decât toate bogăţiile lumii”.

Ca şi când i-ar fi auzit gândurile, Connor se apropie şi punându-şi palma peste mâinile ei încordate îi vorbi cu seriozitate:

— Gândeşte-te foarte bine ce hotărâre vei lua. În ceea ce mă priveşte, sunt convins că am putea administra moşia împreună foarte bine, aşa cum şi-ar fi dorit răposata.

În ochi îi jucau lacrimi, gata să izbucnească în plâns.

— Dar eu nu mă pricep deloc la agricultură. Nu-ţi voi fi de prea mare ajutor. Şi în afară de asta, doar ştii care sunt planurile mele de viitor.

— Acceptă oferta. Peste un an, oricum poţi să revii la şcoală şi să-ţi încerci şansa de a face carieră. Dar atunci, moştenirea va fi sigur a ta. Îţi voi plăti contravaloarea părţii tale şi vei fi liberă de orice obligaţie. Gândeşte-te. Ce înseamnă un an, în comparaţie cu suma ce o vei primi.

Dând din cap, îl întrebă cu uimire:

— Acesta este sfatul tău? Dacă renunţ, eşti singurul moştenitor.

— Crezi că vreau să profit de pe urma ta? Îmi doresc doar

să îndeplinesc ultima dorinţă a mătuşii mele. În afară de aceasta, sunt de aceeaşi părere cu domnul notar. Este de datoria ta să dai tatălui tău o şansă pe care în timpul vieţii n-a avut-o.

Arina rămase o clipă pe gânduri, jucându-se cu plicul adresat ei de către răposată.

— Poate ai dreptate. Dar, aşa cum spuneam, trebuie mai întâi să vorbesc cu mama. Nu pot lua singură o hotărâre.

Notarul îşi strânse hârtiile.

— Atunci, rămâne stabilit, domnişoară von Brombacher. Discutaţi cu mama dumneavoastră. Cred că va fi suficient de înţeleaptă, încât să vă sfătuiască să acceptaţi moştenirea.

Mai târziu, pe când se afla singură în camera ce-i fusese pregătită, pentru că îi era imposibil să se întoarcă acasă în aceeaşi zi, reflectă la cele spuse cu atâta seriozitate de notar. El susţinuse că tatăl ei încercase tot ce era posibil pentru a lua legătura cu ea.

Oare mama ei să o fi minţit toţi aceşti ani?

Nu! Nu se poate. Alungă această bănuială. Ştia cât de mult suferise mama sa din cauza tăcerii tatălui ei. Suferinţa îndelungată a mamei sale se datorează faptului că le uitase, ca şi când nu ar fi făcut niciodată parte din viaţa lui.

Nu peste mult timp, Arina avea să-şi schimbe complet părerea despre tatăl său.

Puţin mai târziu, în clipa când Connor o invită în biroul tatălui ei pentru a se uita printre hârtiile acestuia, nu bănuia ce va afla. Connor scoase din seif un album. Arina îl deschise la întâmplare. Ce văzu, fu un şoc pentru ea. Întregul album cuprindea numai fotografii de-ale ei: pe vremea când mai era doar un bebeluş, la vârsta primilor paşi, apoi la grădiniţă de mână cu mama sa, pe vremea când era elevă, şi mai târziu în ziua comuniunii sale. Erau înregistrate toate etapele din viaţa sa. Sub toate fotografiile tatăl său trecuse data. Ultima fotografie o arăta într-un cerc

de prieteni. Alături de ea se afla prietena ei, Grit, râzând. Arina avea poşeta sub braţ, iar cealaltă mână era întinsă după ceva ce nu se vedea. Fotografia era de acum doi ani, datată cu puţin timp înainte de a se prăpădi tatăl său.

O podidiră lacrimile. Brusc, îşi dădu seama că tatăl său nu o uitase niciodată, aceste fotografii o dovedeau.

Totuşi, o întrebare nu-i dădea pace: De ce mama ei o minţise în toţi aceşti ani, de ce a lăsat-o să creadă că tatăl ei o uitase?

Connor, care anticipase reacţia ei, se apropie şi o prinse uşor de umăr.

— Pot să te ajut cu ceva?

Îi întinse albumul în tăcere. Apoi, cu glas deznădăjduit întrebă:

— De ce a făcut lucrul ăsta, de ce?

El răsfoia în tăcere paginile albumului. Apoi, cu toată seriozitatea, răspunse:

— Nu a reuşit niciodată să treacă peste momentul despărţirii. Dar nu avea dreptul să te lase să crezi că tatăl tău te-a uitat complet. A fost nedreaptă cu tine, Arina. Că tatăl tău nu te-a uitat, ai dovada aici.

— Dar el de ce n-a încercat niciodată să se apropie de mine?

— Poate îi era teamă că-l vei respinge. Cunoştea ura de care este cuprinsă mama ta şi ştia că nu poate face nimic împotriva ei. Sau poate nu voia să-ţi tulbure viaţa. Există atât de multe motive pe care din păcate nu ţi le mai poate spune. Cel mai bine ar fi să stai de vorbă cu mama ta. Ea ar putea să te lămurească.

Câteva minute mai târziu, Connor îi întinse un teanc de scrisori adresate ei. Arina se ridică şi părăsi camera. Voia să fie singură. Nu voia ca cineva să vadă cât de mult suferă.

Citi fiecare scrisoare în parte, scrisori de la tatăl său adresate ei şi returnate fără a fi fost deschise. Şi cadourile trimise de Crăciun, Paşte sau de ziua ei de naştere fuseseră

returnate cu menţiunea „refuzat”. Le păstrase şi pe acestea într-o cutie depozitată într-o magazie anexă.

Trecu mult timp până începu să înţeleagă ceea ce se petrecuse. Era revoltată împotriva mamei ei.

Privi tabloul aşezat deasupra căminului. Era al unui bărbat chipeş cu părul castaniu şi ochi albaştri. Asemănarea cu el era evidentă.

Rămase în faţa tabloului, într-un dialog mut cu tatăl său. Îi destăinui toate gândurile şi dragostea ei. Era pentru prima dată când vedea o imagine a lui.

„De ce n-ai luptat pentru mine, de ce tată ai acceptat să ne despartă pentru totdeauna? N-ai simţit cât de dor mi-era de tine? Cât de mult i-am invidiat pe copiii care aveau alături de ei un tată. Îmi venea să plâng, dar mama nu mi-ar fi iertat gestul ăsta niciodată. Din contră, ar fi devenit şi mai dură, şi mai plină de ură”.

Arina nu-şi dădu seama că cineva deschisese uşa, iar în prag era Amanda. Aceasta, văzând-o pe Arina stând nemişcată în faţa tabloului, se retrase închizând uşa fără să facă zgomot.

Aceste clipe aparţineau în totalitate numai ei şi tatălui ei. Nimeni nu avea dreptul să întrerupă acest moment.

Capitolul 6

Arina renunţă să mai plece a doua zi. Împreună cu Connor, vizită cavoul familiei unde se afla tatăl său alături de cea de-a doua soţie.

Faţa-i palidă nu exprima niciun sentiment dar, în sufletul ei plângea pentru tatăl ei, pentru dragostea lui care i-a lipsit atât de mult şi despre care a aflat prea târziu.

„Nu aveai dreptul să faci lucrul ăsta, mamă! Nu, nu aveai dreptul ăsta!” Întreaga sa fiinţă se revolta împotriva mamei care doar foarte rar a avut un cuvânt de alinare pentru ea. O mamă care a forţat-o să ducă o viaţă singuratică alături de ea, chiar dacă în elanul tinereţii sale îşi dorea să fie înconjurată de oameni care să o înţeleagă, cu care să râdă şi să se bucure.

Arina deveni din ce în ce mai tăcută. Uneori se plimba ore în şir, părând a căuta ceva. Stătea liniştită pe terasă privind gânditoare spre parcul ce despărţea casa de clădirile anexă de pe moşie.

În timp ce Arina se lăsa în voia gândurilor, Connor se apucă de treabă supraveghind lucrările de pe moşie. Era convinsă că într-o bună zi va deveni un bun administrator al domeniului. Munca pe care o desfăşura nu-i era necunoscută. Ordinele pe care le dădea cu foarte mare siguranţă, te făceau să-ţi dai seama că era obişnuit cu administrarea unei moşii.

Alături de Connor se simţea protejată şi în siguranţă. Se gândea cu tristeţe la ziua când va trebui să-şi spună rămas-bun, această zi apropiindu-se tot mai mult. Îşi prelungise şi aşa prea mult şederea la moşie.

Vorbise cu mama sa la telefon. Convorbirea a fost scurtă, Arina spunându-i doar că va mai rămâne câteva zile la moşie.

Trecuse aproape o săptămână, timp în care cei doi tineri se apropiară unul de celălalt. Intuiţia sa de femeie îi spunea

că din partea lui Connor era mai mult decât o simplă prietenie. Îl trădau gesturile, privirile. De fiecare dată în asemenea situaţii, Arina simţea cum bătăile inimii încep să o ia razna.

Îi veni greu să se hotărască să plece. Trecuse o săptămână şi poate că ar mai fi stat dacă mama ei n-ar fi sunat zilnic, cerându-i să se întoarcă acasă.

Ciudat, tot ceea ce i se păruse până acum important, studiul şi viitoarea sa profesie îi deveniseră deodată indiferente. În cele câteva zile petrecute aici, învăţase să îndrăgească moşia şi tot ce era legat de aceasta. Sentimentul că aparţine acestor locuri era din ce în ce mai puternic.

Care să fi fost oare cauza? Să fie amintirea tatălui, sau poate... Nu îndrăzni să ducă gândul până la capăt.

Privirea cu care îl urmărea pe Connor, atunci când se simţea neobservată vorbea de la sine, trădând sentimentele de care fusese cuprinsă.

Era încă departe momentul în care să recunoască deschis că se îndrăgostise de tânărul bărbat. I se părea o trădare faţă de ea însăşi pentru că jurase să nu se căsătorească. Suferinţele mamei sale o făcuseră neîncrezătoare faţă de toţi bărbaţii.

Încercase o dată să uite aceste gânduri, atunci, când îl întâlnise pe Peter. Dezamăgirea însă a fost cu atât mai mare. A crezut în jurămintele şi în promisiunile lui, l-a crezut că este divorţat. Când şi-a dat seama de realitate, a fost şocată. Nu era divorţat şi nici nu intenţiona să divorţeze, pentru că asta ar fi însemnat să părăsească postul ce-l avea în firma soţiei sale. L-a părăsit, şi dacă la început i-a fost teamă că va suferi, mai târziu se miră cât de uşor a putut să treacă peste această despărţire. În ultimele zile îşi dăduse seama că de fapt nu-l iubise pe Peter. Numai dorul după căldură şi înţelegere sufletească o aruncase în braţele sale.

Şi acum, iată că era pe punctul de a se îndrăgosti din nou de un bărbat pe care nu-l cunoştea aproape deloc, dar care totuşi i se părea atât de cunoscut. Întreaga sa fiinţă se simţea atrasă de el şi numai fuga ar mai fi putut să o salveze.

Astăzi, era pentru ultima oară când stăteau alături pe terasă privind împreună cum apune soarele. Coborând dincolo de munţii ce se vedeau în zare, îmbrăţişa întreaga natură într-o culoare roşie-purpurie, astfel încât Arinei îi lăsă impresia că vârfurile copacilor erau cuprinse de flăcări.

— Îmi vor lipsi toate aceste frumuseţi după ce mă voi întoarce acasă. Glasul ei trăda tristeţe şi regrete. N-am ştiut niciodată cât de frumos poate fi la ţară.

Connor o prinse de mâini.

— Dar te vei întoarce. De tine depinde ca aceasta să nu fie o despărţire pentru totdeauna.

Îl privi zâmbind.

— Cunoşti poziţia mea. Dar ultimul cuvânt îl va avea mama mea. Aş înţelege-o foarte bine dacă ar avea o atitudine de respingere. Prea multă amărăciune a adunat în sufletul ei de-a lungul timpului. Îmi este milă de ea, chiar dacă îmi vine greu să o iert pentru că m-a minţit atâta vreme. Trebuie să-l fi iubit foarte mult dacă după aceea l-a urât atât de mult.

El o aprobă cu multă înţelegere.

— Dragostea şi ura sunt asemenea gemenilor, de nedespărţit, filosofă el. Connor îşi aminti de vremea când şi el credea în ura faţă de un om pe care anterior îl iubise fără măsură. Dar a reuşit să înlăture ura din sufletul lui, în urmă rămânând doar dispreţul. O compătimea pe această femeie singură, cuprinsă de ură şi amărăciune, care se condamnase singură la singurătate.

Arina se ridică. În lumina pierdută a ultimelor raze de soare, făptura ei arăta minunat. Faţa-i era parcă de copilă.

Bărbatul o privea mut de admiraţie. Simţi cum i se zbat

tâmplele şi-şi auzi inima bătând.

Fără să vrea, făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să o îmbrăţişeze. În ultima clipă se stăpâni şi întorcându-se brusc, se apropie de marginea terasei. Cu pumnii strânşi, se sprijini de balustradă până când oasele degetelor îşi schimbară culoarea.

Arina rămase nemişcată, privind spatele puternic al bărbatului. Dorinţa de mai-nainte se transformă într-o dezamăgire dureroasă.

Murmură „noapte bună” şi înainte ca el să se fi întors, dispăru în casă.

***

Spre surprinderea Arinei, mama sa era de acord să se mute pentru un an la moşia din Rosenburg.

Fata îşi privea mama cu uimire, fără să înţeleagă. În sfârşit, izbucni:

— Eşti sigură de ce spui? Chiar vrei să accept moştenirea?

— Evident că o vei accepta. Este plata justificată pentru ceea ce ţi-au făcut atât ţie, cât şi mie.

Arina o fixă cu privirea şi întrebă brusc:

— De ce i-ai trimis înapoi toate scrisorile adresate mie?

Întrebarea o luă prin surprindere. Îi trebui ceva vreme pentru a înţelege sensul cuvintelor. În sfârşit, izbucni mânioasă:

— De unde ştii?

— Am citit toate scrisorile pe care mi le-a trimis în toţi aceşti ani. Le-a păstrat, aşa cum a păstrat toate fotografiile cu mine, un album întreg. Apoi, cu glas amar dar totodată acuzator: De ce ai făcut-o? De ce?

Meta von Brombacher se schimbă la faţă, respira greu din cauza agitaţiei. Apoi, izbucni cu ură:

— Cum poţi întreba lucrul ăsta? Ne-a abandonat, pentru a

fi fericit alături de altă femeie. Ne-a distrus viaţa şi tu mă întrebi de ce n-am vrut să existe niciun fel de legătură cu el?

— Nu aveai dreptul ăsta. Cel puţin de la vârsta la care eram suficient de matură pentru a decide singură. În schimb, tu ce ai făcut? M-ai lăsat să cred că m-a uitat, că nu vrea să mă vadă. Şi care a fost de fapt realitatea? În toţi aceşti ani, n-a încetat o clipă să se gândească la mine, dorinţa lui cea mai mare fiind să poată sta de vorbă cu mine, măcar o dată, o singură dată.

— Pentru ca să te instige împotriva mea, aşa cum o face acum, după moartea lui?! Dar, dumnezeu l-a pedepsit, i-a pedepsit pe amândoi pentru greşeala faţă de mine. Eu trăiesc, în timp ce ei au murit. Amândoi. Glasul ei trăda bucuria triumfului. Arina se cutremură.

— Doamne, mamă, cum poţi să urăşti cu atâta patimă?! Nu-ţi dai seama că prin această ură care ţi-a otrăvit întreaga viaţă n-ai făcut altceva decât să te autopedepseşti? Ai renunţat la toate bucuriile ce ţi le-ar fi putut oferi viaţa, ca să trăieşti cu această ură permanentă care te macină până şi astăzi, după moartea lor.

Arina se apropie de femeia care stătea în picioare şi, îmbrăţişând-o, o imploră:

— Mamă, trage linie şi uită trecutul, te rog. Lasă-i pe cei doi să se odihnească în pace. Chiar dacă tata a greşit faţă de tine, moartea şterge toate păcatele. Dă pace trecutului, de dragul tău şi al meu, mamă.

— Pace? izbucni femeia, cu pumnii strânşi la piept. Cum să găsesc împăcarea când mă gândesc că până şi după moarte cei doi sunt uniţi, în timp ce eu tot singură am rămas?

Meta îşi privea fiica într-un mod straniu. Arina, fără să vrea, întoarse capul, continuând s-o asculte.

— Îl vei despărţi de ea, m-auzi? îl vei lua de acolo! Nu accept să rămână pe vecie alături de ea.

Arina rămase cu privirea aţintită asupra femeii, neînţelegând parcă sensul cuvintelor rostite. Ce spunea? Ce-i cerea? Să deshumeze trupul neînsufleţit al tatălui său? Să-l ia de lângă femeia alături de care fusese atât de fericit? De ce? Pentru a-l îngropa aici, undeva prin apropiere?

Oare a spus-o serios? E durere sufletească, sau mama ei este bolnavă psihic? La gândul ăsta o cuprinse frica. Poate că aşa se explică comportamentul ei ciudat şi această ură bolnăvicioasă.

— O vei face, Arina, nu-i aşa? Îţi poruncesc, auzi? Aşa vreau eu! Vocea îi suna aproape ca un ţipăt.

O milă fără margini o cuprinse. Instinctiv, îşi îmbrăţişă mama şi încet, încet Meta se linişti. Faţa-i înroşită de furie căpătă paloarea epuizării. Ca şi când şi-ar fi pierdut şi ultimele forţe, cedă fizic.

— Mamă! strigă Arina, speriată.

O prinse în braţe, evitând căderea. Apoi, o conduse cu grijă către un scaun. Gemând încet, Meta se aşeză pe scaun, lăsându-se pe spate cu ochii închişi. Respira greu.

Arina nu-şi mai văzuse niciodată mama într-o asemenea stare, şi pentru prima dată îşi dădu seama că era mult mai bolnavă decât îi spusese.

Fără a ţine seama de protestele slabe ale mamei sale, se repezi la telefon şi sună doctorul. Până la sosirea acestuia, reuşi cu greu să o ducă în dormitor. Încăpăţânată ca de fiecare dată când lucrurile nu se desfăşurau după voia ei, se opuse îngrijirii oferite.

— Mă descurc şi singură, se apără sec.

De astă dată, Arina nu se mai lăsă păcălită. Recunoscu în tonul vocii ei o teamă ascunsă.

Doctorul sosi foarte repede. Cu ocazia asta, află că nu era la prima lui vizită. Meta avea de mai mult timp probleme cu inima.

Arina simţi un nod în gât. De ce nu-i spusese până acum,

că este cu adevărat bolnavă?! Dac-ar fi ştiut, nu s-ar fi mutat ca să o lase singură. Crezuse că este doar egoismul ei obişnuit atunci când îi reproşa că aruncă banii pe chirie. Nu se gândise niciodată că în spatele acestor reproşuri se afla de fapt teama de singurătate.

Doamne, cât de puţin ne cunoaştem una pe cealaltă, cât de străine suntem una faţă de cealaltă.

Tulburată la maximum, se aşează pe marginea patului, ţinându-şi mama de mână. Îi privea faţa palidă care până şi acum în somn îşi păstrase trăsăturile aspre şi pline de amărăciune.

„De ce oare, trebuia să se întâmple toate lucrurile astea, mamă? De ce niciodată nu ţi-ai arătat dragostea faţă de mine, de ce niciodată n-ai avut un cuvânt frumos pentru mine? Despărţirea de tata a fost oare cauza care a înăbuşit orice sentiment de căldură în tine? Şi cu toate astea, te-am iubit, dar n-am îndrăznit niciodată să o arăt.

Arina cuprinse în palmele sale faţa îmbătrânită şi aplecându-se, îşi sărută duios mama, aşa cum nu o mai făcuse niciodată până acum. Dar iată că şi acum în somn, femeia păstra aceeaşi atitudine distantă: întoarse capul într-un gest de refuz al oricărui sentiment de căldură.

Cu durere, Arina îşi aminti ce scria tatăl său într-una dintre scrisorile adresate ei:

„N-am mai putut suporta felul ei de a fi, dominant şi tiranic, comportament ce mi-a distrus personalitatea. Nu şi-a dorit niciodată un soţ iubitor, ci numai un sclav care s-o asculte cu supunere oarbă. Dar eu am fost un bărbat obişnuit să merg pe drumul meu, fără a mă lăsa dominat de o femeie, chiar dacă o iubeam. Pentru că am iubit-o pe mama ta, crede-mă. Am iubit-o atât de mult, încât mai întâi m-am luptat cu mine însumi mult timp, înainte de a lua hotărârea de a divorţa. Am încercat de nenumărate ori să-i explic că nu mă poate trata ca pe un căţeluş pus în lesă. Dar ea nici n-a vrut şi nici nu putea să înţeleagă. Şi atunci,

nu mi-a rămas altceva de făcut decât să plec, oricât de greu mi-a fost să mă despart de tine, draga mea Arina. Alături de această femeie, mi-aş fi găsit sfârşitul. Ea nu poate să iubească, ci numai să comande. Să dea Dumnezeu ca pentru tine să fie o mamă iubitoare, dar tare mă tem că şi tu vei suferi alături de ea. Mi-aş da o parte din viaţă dacă aş putea să te scutesc de o asemenea experienţă.

Se gândise de multe ori la cele spuse de tatăl său cândva de mult, într-o scrisoare, care însă nu ajunsese niciodată la ea, pentru că mama ei împiedicase lucrul acesta.

Şi cu toate acestea, simţea că nu poate fi supărată pe femeia acum bolnavă. O milă nesfârşită o cuprinse. Cât de lipsită de conţinut trebuie să fi fost viaţa ei! Cât de cumplit trebuie să fie să nu poţi iubi din toată inima, să nu te poţi bucura de tandreţe! Să fii singur, fără nimeni alături pe care să te poţi sprijini sau pe umărul căruia să poţi plânge la nevoie!

Sărmana mea mamă! Oare ai trăit vreodată cu adevărat? Ai simţit vreodată cât de plină de frumuseţi este viaţa? Ţi-ai dat vreodată seama cât de frumoasă poate fi iarna sau vara? Te-ai putut bucura vreodată de cântecul păsărilor sau de căldura soarelui?

— Trebuie să te faci bine, să descoperi în sfârşit şi tu ce înseamnă să te bucuri de viaţă.

Suna ca un jurământ şi Arina îşi propuse să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a o ajuta să se însănătoşească şi să o scoată din această stare, pentru a se putea regăsi pe ea însăşi.

Brusc, îşi dădu seama ce trebuia să facă. În clipa când putu să plece de lângă ea, se duse la bancă şi ridică toate economiile ei. Finalizarea studiilor mai putea să aştepte. În clipa de faţă, prioritatea numărul unu era mama ei. De asemenea, trebuia să-şi petreacă următorul an la Rosenburg dacă nu dorea să piardă moştenirea.

Şi nu voia să se întâmple lucrul acesta, în niciun chip!

Avea nevoie de bani pentru a-i putea asigura mamei sale o viaţă liniştită, fără griji.

Arina recunoscu în sinea ei că nu numai grija faţă de mama ei o determinase să ia o asemenea hotărâre. Dar nu recunoştea că bucuria interioară de care era cuprinsă în clipele când se gândea la Rosenburg, ar fi legată de tânărul Connor. Era convinsă că cele câteva zile petrecute acolo o făcuseră să îndrăgească atât de mult acele locuri încât acum i se părea că le aparţine cu tot sufletul.

Cu toate acestea, era adesea surprinsă de legătura pe care o făcea între Rosenburg şi chipul bărbatului pe care-l cunoscuse în împrejurări legate tocmai de acest ţinut. I se părea că-i aude vocea caldă şi de fiecare dată simţea cum inima o ia razna.

Era furioasă pe ea însăşi, încercând să şi-l scoată din minte. În timpul zilei, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului ocupându-se de mama sa, care îi făcea viaţa un calvar prin atitudinea de permanentă nemulţumire, nu avea timp să se gândească la Connor. Dar cum prindea un moment liber, gândurile legate de el o asaltau, simţindu-se dezarmată în faţa lor.

Anunţul medicului cum că sănătatea mamei sale s-a îmbunătăţit, astfel că poate suporta o călătorie pentru a merge la tratament într-o staţiune, avu asupra Arinei efectul unei binecuvântări.

Acum, urma să-şi convingă mama că este absolut necesar să meargă la tratament. În acest sens, medicul îi fu de mare ajutor. Meta îşi dădu consimţământul abia în momentul când Arina îi spuse că notarul fusese de acord să-i dea un avans în contul moştenirii. Dacă ar fi bănuit că Arina îşi cheltuise pentru aceasta toate economiile, n-ar fi fost în ruptul capului de acord.

Arina închirie un autoturism şi o însoţi până la sanatoriul aflat pe malul Mării Baltice. Camera era frumos aranjată şi confortabilă. Cu toate acestea, deşi obosită de drum, Meta

comentă arătându-şi nemulţumirea pentru tot felul de lucruri mărunte.

Arina, jenată, se scuză faţă de soră:

— Nu daţi importanţă vă rog, din păcate, aşa este felul ei de a fi.

— Suntem obişnuite să avem de-a face cu paciente şi mai dificile. Nu vă faceţi griji, încercă tânăra soră s-o liniştească.

Îşi luă la revedere şi-i promise să vină să o viziteze, lucru refuzat scurt de Meta.

— Te vei duce la Rosenburg pentru a vedea ce se întâmplă acolo. Sau vrei să te tragă pe sfoară? Cine ştie ce are de gând individul ăla? Fii cu ochii în patru, altfel la sfârşit s-ar putea să pleci cu mâinile goale.

Arina înghiţi de câteva ori în sec, pentru a nu exploda imediat. Se calmă spunându-şi că oricum n-are rost. N-ar fi putut să o convingă în niciun chip de onestitatea lui Connor. Pentru ea, toţi bărbaţii erau răi, reci, calculaţi, urmărind un singur scop, să le păcălească pe femei.

— Bine mamă, dacă nu vrei să te vizitez, nu o voi face. Resemnarea era evidentă. Şi întinzându-i mâna, adăugă: Toate cele bune şi fă-te cât mai curând sănătoasă.

Meta izbucni într-un râs forţat, după care întrebă:

— O spui serios? Chiar vrei cu adevărat să mă însănătoşesc? Ar fi mult mai bine şi mai simplu pentru tine dacă aş da ortu popii, ai avea o problemă mai puţin.

Arina deveni brusc palidă. Simţea că nu mai are aer. Aruncă o privire îndurerată către maică-sa, după care se întoarse şi plecă. Simţea că explodează. Duşmănia cuvintelor o lovise crunt. Şi-ar fi dorit să plângă, dar lacrimile se opriră undeva în interiorul său, fără şansa unei descărcări.

Avea sentimentul că maică-sa rupsese până şi ultima legătură sufletească dintre ele. Nu mai avea forţa necesară pentru a mai încerca să o înţeleagă sau a mai trece peste

ura ei.

Urcându-se în maşină, se hotărî ca cel puţin în următoarele luni să nu mai ia legătura în niciun fel cu ea. Se va interesa de starea sănătăţii ei consultându-l pe profesorul care o avea în îngrijire, dar nimic mai mult. Va avea ceea ce şi-a dorit.

Capitolul 7

Locuinţa balerinei Ragnata del Cordales, pe numele ei adevărat Ragna Parker, depăşea orice imaginaţie la capitolul lux. În aer domnea o atmosferă încărcată. Ragnata, o femeie frumoasă, înaltă, zveltă se plimba nerăbdătoare de la un capăt la altul al covorului din mijlocul camerei. Şchiopăta uşor. Bărbatul, care nu-şi găsea locul pe scaun, urmărea fiecare mişcare a ei.

Cunoştea foarte bine temperamentul de nestăvilit al artistei. Se opri în faţa lui. Ochii negri ca păcura îi scânteiau.

— Nu voi permite ca această amatoare să-mi ia locul, izbucni ea în timp ce-şi reţinea cu greu furia. Mai bine se renunţă la spectacol.

— Nu poţi pretinde lucrul ăsta, răspunse bărbatul calm, în timp ce-şi privea unghiile. Ştii bine, că toate biletele au fost vândute. Dacă ţii morţiş ca spectacolul să nu mai aibă loc va trebui, să plăteşti o sumă considerabilă, sumă pe care nu o ai.

În timp ce vorbea, nu îndrăznea s-o privească. Ca de atâtea ori în trecut, şi acum avea o frică formală de privirea scânteietoare care îl subjuga, făcându-l să devină un instrument neputincios în mâinile ei.

Femeia începu din nou să se plimbe prin cameră. Nervozitatea ei era evidentă. Îşi aprinse o ţigară din care n-apucă să tragă mai mult de două, trei fumuri înainte de a o stinge. Îşi aprinse o nouă ţigară, care avu aceeaşi soartă ca cea dinainte.

Se opri din nou dându-şi cu un gest nervos părul blond-auriu peste cap.

— În cazul ăsta, voi apărea pe scenă. Nu cedez în faţa acestei începătoare lacome.

Speriat, bărbatul sări de pe scaun, privind-o înmărmurit.

— Cum, aşa accidentată? Ai să clachezi după primii paşi.

Doar ştii ce-a spus profesorul. Dacă suprasoliciţi prea curând piciorul, s-ar putea să-ţi iei adio de la carieră. Rişti lucrul ăsta?

Fata îşi muşcă buzele. Pe faţa ei cu trăsături frumoase se zări o uşoară tresărire.

— De ce neapărat ea trebuie să mă înlocuiască?

— Directorul este de părere că este singura care te poate înlocui, răspunse bărbatul ridicând din umeri.

Femeia tresări, încleştându-şi pumnii. Teama ei din ultimele luni se adeveri. De fapt, era frica oricărei artiste care ştie că într-o bună zi va apărea cineva mai tânără ca ea pentru a-i lua locul.

Ragnata nu avea ce să-şi reproşeze. Ştia că această fată pe numele de Peters era o dansatoare excelentă, cu nimic mai prejos decât ea. La toate astea se adăuga şi faptul că era cu mulţi ani mai tânără decât ea şi mai avea şi acea dăruire totală faţă de dans cunoscută şi ei.

— Peer, de ce nu-mi spui adevărul adevărat? Ce te tot codeşti? Recunoaşte că v-aţi hotărât să-i daţi ei contractul, considerând că mă poate înlocui foarte bine.

Bărbatul se afla în încurcătură. Era managerul ei şi lucrau de mulţi ani împreună. Ragnata era creaţia lui, el o ajutase să devină ceea ce era astăzi. Colaborarea a fost dificilă. Temperamentul ei nestăpânit şi dorinţa de a fi mereu prima a necesitat multă răbdare din partea lui. Dar a meritat, pentru că era făcută pentru balet, Dumnezeu o dăruise cu toate calităţile pentru a deveni artistă. Pentru a-şi îndeplini visul, îşi părăsise soţul şi copilul, concentrându-se asupra carierei sale.

Câtă vreme a fost în top, i se treceau cu vederea toate moftur ile şi crizele pe care le făcea. Dar vremea ei trecuse. Existau alte balerine tinere foarte bune, care puteau să-i ia locul. Deşi avea numai treizeci de ani şi era convinsă că va mai rămâne mult timp în top, declinul carierei sale începuse. Iar acum, mai intervenise şi acest accident la

picior. Peer avea ciudata senzaţie că directorul aştepta mai de mult o ocazie de a rezilia contractul. Era conştient, în ciuda faptului că era îndrăgostit până peste urechi de ea că tânăra Peters va câştiga rapid favorurile publicului. Asta însemna o lovitură cruntă pentru o artistă.

Ridică mâinile în semn de nevinovăţie.

— Nu pot să fac nimic. Ştii doar că decizia aparţine exclusiv directorului.

— Decizie pe care însă, conform contractului, ai fi putut s-o eviţi, veni răspunsul ei furios.

Bărbatul deveni foarte serios:

— Ştii la fel de bine ca şi mine că spectacolul trebuie să continue. Publicul îşi are dreptul său, şi orice dorinţă personală trebuie să cedeze în faţa lui. De ce încerci să complici lucrurile, făcându-ţi viaţa mai grea şi ţie şi altora? Nu există decât această singură soluţie.

În adâncul sufletului ei, trebuia să admită că are dreptate. Ea însăşi trăise până acum după acest principiu, arta mai presus de orice. Pentru aceasta, îşi părăsise soţul şi copilul.

Odată cu recunoaşterea, veni şi resemnarea. Simţea, chiar dacă nu voia să admită, că nu va mai putea să danseze de-acum încolo niciodată ca până acum. Timpul ei trecuse în clipa în care se accidentase. Bărbatul sesiză cum privirea ei se transformă în durere. O compătimea, pentru că ştia ce mult înseamnă pentru ea dansul. Avea nevoie de aplauzele publicului, de lumea zgomotoasă şi fascinantă a artiştilor, de lumina reflectoarelor pentru a fi fericită. Despărţirea venise prea brusc. Nu mai avea timp să se acomodeze cu gândul. Sfârşitul venise brusc, schimbându-i viaţa de la o zi la alta.

— De ce, de ce? izbucni ea într-un târziu.

Peer se apropie şi o luă în braţe ca pe un copil, mângâindu-i părul lung, auriu ce-i cădea pe spate. Ar fi dat orice să o poată ţine aşa în braţe tot restul vieţii. Din

păcate, în viaţa acestei femei care trăise numai pentru arta ei, bărbaţii n-au avut loc. Existase cândva chiar un soţ, dar pe care l-a părăsit pentru a se dedica exclusiv dansului. Şi deşi în toţi anii de când s-au despărţit nu l-a înşelat cu un alt bărbat totuşi, se poate spune că l-a trădat atât pe el cât şi pe copil.

Sărmana de tine! Curând, viaţa ta se va schimba şi va trebui să recunoşti că ai dat fericirea unei vieţi alături de familie pe una trecătoare. Publicul te va uita cu repeziciune aplaudând pe cea care te va înlocui. Mi-aş fi dorit să te pot ajuta, dar împotriva sorţii suntem cu toţii neputincioşi...

Capitolul 8

Connor s-a adaptat foarte repede noii situaţii. Arina, la rândul ei, revenise la Rosenburg şi curând îndrăgi şi ea viaţa la ţară. Anii petrecuţi la şcoala de menaj o ajutară foarte mult. Curând, bătrâna Amanda fu nevoită să recunoască faptul că Arina va fi o stăpână desăvârşită, ştiind să conducă cu hărnicie şi pricepere întreaga gospodărie. Preluase partea de contabilitate, ceea ce era de mare ajutor pentru Connor. Cei doi formau o echipă şi-n curând deveni evident faptul că moşia încăpuse pe mâini bune. Amândoi erau îndrăgostiţi de acest ţinut. Arina nici nu se mai gândea să părăsească vreodată aceste locuri.

Între ei se însăilase o relaţie de prietenie. Amândoi însă, erau conştienţi de semnificaţia acestei relaţii ce devenea cu fiecare zi mai puternică. Nu-şi spuneau cuvinte de dragoste, dar în privirea lor se putea citi dorinţa.

Arina stătea adesea la fereastra camerei sale, privind curtea şi pe Connor, care ca un adevărat stăpân, dădea ordine cu voce tare dar calmă.

Câteodată i se părea că zăreşte în privirea lui aceeaşi dorinţă de care ea însăşi era cuprinsă. Adesea, mâinile lor se atingeau ca din întâmplare şi de fiecare dată tresăreau amândoi. Şi tot de fiecare dată unul dintre ei încerca să depăşească momentul printr-un cuvânt spus în glumă.

De ce oare nu-mi spune că mă iubeşte? De ce mă ocoleşte zile în şir după un moment în care eram foarte aproape de a ne împărtăşi dragostea? De ce, de ce oare? se frământa Arina cu disperare, fără a găsi răspunsul.

Apoi, urmau momente în care credea că doar i s-a părut. Şi era din nou liniştită şi politicoasă, atentă şi amabilă. Asemenea unei surori faţă de fratele ei, îşi spunea ea cu amărăciune.

Era dureros, foarte dureros. Dacă asta însemna dragoste, prima şi unica ei dragoste, atunci şi-ar fi dorit să n-o fi

cunoscut.

Se afla la fereastra camerei sale. Pe birou se aflau câteva desene. Momentele libere şi le petrecea elaborând diferite modele noi. Văzându-le, Connor îşi exprimă în câteva rânduri admiraţia sinceră.

— Eşti cu adevărat deosebit de talentată şi ar fi mare păcat dacă nu ţi-ai termina studiile, îi spuse el într-o zi. Glasul său nu mai avea căldura obişnuită. Privirea-i era aţintită asupra ferestrei şi părea a se pierde undeva în depărtare. Apoi, continuă cu amărăciune în glas: Într-o bună zi te vei sătura de toate astea. Acum, e încă totul nou pentru tine şi eşti entuziasmată de viaţa simplă de la ţară. Mai târziu însă, îţi vei da seama că eşti atrasă de altceva. De dorinţa de a face carieră în profesia pe care ţi-ai ales-o, dorindu-ţi din toată inima să pleci de aici, pentru a-ţi îndeplini visul.

Ea îl privea. Era palid la faţă şi încordat, ochii îi erau trişti, iar buzele-i strânse formau doar o linie subţire. În mintea ei încolţi bănuiala că trăise şi el o experienţă dureroasă, cândva în trecut.

Să fi existat oare în viaţa lui o altă femeie care să-l fi rănit atât de tare? Dacă şi astăzi mai suferă atât de mult, înseamnă că nici acum nu a putut depăşi momentul...

Simţi o durere adâncă în suflet. Cu greu se abţinu să nu-i spună: „De ce nu vorbeşti cu mine despre toate aceste lucruri care te frământă? Simt că există ceva în viaţa ta ce încerci să-mi ascunzi. N-ai niciun pic de încredere în mine?”

Dar nu-i spuse nimic din toate acestea. Plimbându-şi gânditoare degetele peste desenele sale, răspunse cu mult calm:

— De ce-aş minţi că dorinţa mea cea mai mare a fost să devin într-o bună zi o creatoare de modele cunoscută? Şi am muncit pentru asta. Dar de când mă aflu aici în Rosenburg, profesia mea nu-mi mai pare a fi pe primul loc. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că pot iubi atât de mult viaţa

de aici. Mi se pare că am trăit aici dintotdeauna, atât de drag şi de familiar îmi este totul în jur. Arina îi aruncă o privire scurtă după care îl întrebă: Fii sincer, Connor, nu crezi că m-am străduit pentru a deveni o bună stăpână a casei? Întrebarea ar fi trebuit să sune a glumă, dar Connor remarcă seriozitatea din glasul ei.

Involuntar, se aprinse o mică flacără în privirea lui. Pentru câteva clipe, amândoi se priviră în tăcere şi aşteptare.

Bărbatul reacţionă primul. Trecându-şi mâna prin faţa ochilor încercă parcă să alunge o nălucă apoi, se întoarse brusc şi ieşi grăbit din cameră, ca şi când ar fi vrut să fugă de cineva.

Arina se gândea la toate acestea în timp ce privea afară prin fereastra camerei. Îşi simţea întreaga fiinţă copleşită de dragoste pentru bărbatul care trăia sub acelaşi acoperiş cu ea.

În această noapte, nu putu să doarmă. Camera i se părea prea mică. Aerul era irespirabil. Îi era cald şi transpira.

Făcu un duş cald-rece, în speranţa că va putea adormi. Nu reuşi. Îi bătea inima cu putere, iar pulsul parcă o luase razna.

Brusc, sări din pat, luă pe ea în fugă un halat şi ieşi din cameră. Când ajunse la uşa de la intrare, constată spre surprinderea ei că nu era încuiată. Ieşi afară.

Respiră adânc aerul răcoros. Se îndreptă spre parc, către locul cel mai drag ei din imediata apropiere a micului lac. Traversă pajiştea şi în momentul următor dispăru printre copaci.

În faţa ei se întindea lacul. Pe suprafaţa apei liniştite se reflecta luna. În jur domnea liniştea, dar nu şi-n sufletul ei.

Îşi dezbrăcă halatul de pe ea. În lumina lunii, arăta asemenea unei tinere zeiţe.

În faţa acestei imagini, bărbatul care stătea de mai multă vreme rezemat de un copac, tresări. Nici el nu-şi găsise

somnul. Imaginea feţei îl urmărea fără încetare, trupul ei zvelt şi unduios, ochii ei mari... Simţea că încă nu-i momentul să-şi destăinuie iubirea, n-avea voie să cedeze dorinţei lui de a o îmbrăţişa.

Jocul de-a fratele şi prietenul în acelaşi timp era peste puterile lui. Oricare bărbat ar fi înţeles întrebările din privirile ei, gesturile pline de înţeles. Îi era greu să se stăpânească. Mai ales nopţile erau o adevărată tortură.

În asemenea momente era cuprins de furie şi blestema clauza testamentară prin care i se impunea să locuiască sub acelaşi acoperiş cu fata pe care o dorea atât de mult. Simţea că nu va mai rezista mult timp, până în clipa când o va lua în braţe şi-i va mărturisi tot ce simte pentru ea.

Cealaltă? Cealaltă îl uitase desigur de mult. De doi ani nu o mai văzuse. Singurele veşti despre ea erau cele citite în ziare, veşti despre celebra balerină, adorată de public din ce în ce mai mult, cu fiecare nou succes. Căsătoria lor nu mai exista de mult timp decât în acte. Nu divorţase până acum din respect pentru o tradiţie străveche a familiei lui. Dar în această noapte lungă şi chinuitoare, luă hotărârea de a trece peste orice tradiţie a familiei sale, să-şi impună punctul de vedere şi să înainteze divorţul. Se simţea dator faţă de el şi faţă de fata pe care o iubea.

În această noapte, îşi dădu seama că este atât de îndrăgostit de Arina, încât fără ea nu-şi poate imagina viitorul. Simţea că este femeia pe care o iubeşte din tot sufletul, femeia pentru care ar fi în stare să facă orice.

Şi acum, iat-o aici: tânără, frumoasă, fermecătoare. Privind-o, simţi cum inima-i bate tot mai tare.

Arina se apropie de marginea lacului şi sări în apă. Începu să înoate.

Connor avu o ezitare, apoi se dezbrăcă şi el rapid şi sări în apa lacului. Apa rece îi făcu bine, calmându-l. Arina scoase un ţipăt scurt în clipa când zări un bărbat în apropierea ei. Înotă repede către mal. O cuprinse panica.

Crezuse că este singură, dar se părea că mai există cineva care nu putea să doarmă în această noapte şi care îşi căuta liniştea asemenea ei în apa răcoroasă a lacului.

Înainte de a ajunge la mal, îşi dădu seama că este complet dezbrăcată. Bărbatul o ajunse din urmă şi aproape că i se opri inima în loc când la lumina lunii zări chipul lui Connor.

Frica îi dispăru ca prin minune şi făcu loc unei bucurii sălbatice, făcând-o să nu se gândească la nimic altceva decât la faptul că el, cel pentru care îi bătea inima neîncetat, se afla aici, lângă ea.

Şi-n această clipă Arina făcu un gest pe care altfel, cu siguranţă nu l-ar fi făcut: ieşi din apă hotărâtă şi conştientă de frumuseţea ei, lăsându-se pradă privirii intense a bărbatului pe care îl iubea. Totul se petrecu cu atâta naturaleţe, încât el rămase impresionat. Ieşi din apă şi se apropie de fata care-l aştepta. Braţele sale cuprinseră lacom trupul tânăr acoperit de picături de apă ce sclipeau în lumina lunii. Strâns îmbrăţişaţi trupurile lor atinseră iarba moale în timp ce el repeta: „Te iubesc, te iubesc!”

Arina îl îmbrăţişă la rândul ei cu pasiune. Mişcările trupului ei vorbeau de la sine. Oferea dragoste şi-şi dorea să fie iubită.

Zorii i-au găsit îmbrăţişaţi. Arina se desprinse uşor din braţele bărbatului ce păreau că nu mai voiau să-i dea drumul. Îi mângâie faţa frumos bronzată, apoi sărută ochii bărbatului ce o priveau cu atâta căldură. Buzele-i alunecară de-a lungul obrazului până în dreptul gurii, sărutându-l şi şoptind la fiecare sărut:

— Te iubesc, Connor, te iubesc!

Bărbatul o cuprinse din nou cu pasiune în braţele sale, ea însă se desprinse din această îmbrăţişare chiar dacă nu-şi dorea acest lucru.

— Nu, iubitule, trebuie să ne întoarcem în casă. Curând se vor trezi ceilalţi şi imaginează-ţi ce s-ar spune despre noi

dacă am fi descoperiţi aici.

Faţa ei bântuită de nelinişti în ultimele zile, avea acum o expresie de linişte şi fericire împlinită. Ochii ei albaştri străluceau.

Cu greu o lăsă să se desprindă din braţele sale. Se ridicară amândoi şi se îmbrăcară în grabă. Ea îi dădu un sărut în fugă, iar el încercă să o prindă din nou în braţele sale. Ea se feri râzând şi apoi alergă spre casă. Într-o clipă, se făcu nevăzută.

Connor, în schimb, rămase încă multă vreme rezemat de un copac privind apa lacului. Acum, rămas singur îi reveniră în minte gândurile şi întrebările chinuitoare din ultima vreme. A procedat oare corect? N-ar fi trebuit să-i spună Arinei că mai există o femeie în viaţa lui, o femeie care-i poartă numele? Să-i fi spus că încă nu este liber pentru a fi numai al ei? N-ar fi trebuit să-i mărturisească faptul că are o fiică pe care o cresc părinţii lui şi pe care nu a mai văzut-o de aproape un an?

„Îi voi spune chiar astăzi. Trebuie să mă înţeleagă şi să mă creadă. Îi voi promite ferm că voi face tot ce este posibil pentru a fi cât mai curând liber. Liber pentru a ne iubi şi a fi fericiţi împreună”.

Hotărârea de a-i mărturisi Arinei adevărul îl făcu să privească situaţia cu optimism. Era încrezător în dragostea şi încrederea Arinei faţă de el.

Se hotărî să-i vorbească, chiar în această seară. Nu mai voia niciun fel de secret între ei.

Înainte de a porni spre casă, murmură ca pentru sine: „Arina, minunata mea Arina, n-am crezut niciodată că voi mai putea iubi o femeie aşa cum te iubesc pe tine”.

Ridică privirea, căutând fereastra ei. Da, era acolo, veselă, făcându-i cu mâna.

În seara asta, îşi auzea gândul ca un ecou, în seara asta vei fi din nou a mea, numai a mea. Te voi lua în braţele mele, te voi săruta… până ne vom sătura. Vom fi numai noi,

noi doi.

Cât de frumoasă este dimineaţa asta, cât de frumos cântă păsările! Parcă nicicând lumea n-a fost atât de minunată. Cât de frumoasă este viaţa şi cât de luminos arată viitorul!

Era relaxat, iar ochii îi scânteiau.

Dar, să nu uităm că puterea destinului se află deasupra tuturor forţelor noastre.

Şi lucrul ăsta îi fu dat să-l constate câteva ore mai târziu. Soţia sa Ragna, frumoasă şi elegantă, apăru ca din senin la moşie, aducând cu ea parcă un aer de mondenitate.

Servitorii casei rămaseră cu privirea aţintită a uimire asupra frumoasei balerine în clipa în care aceasta coborî din automobilul său sport de un alb imaculat. După ea coborî o fetiţă cu părul închis la culoare şi ochi mari şi timizi.

Chiar în această clipă apăru şi Connor, ieşind din grajd. La vederea femeii rămase pironit locului. Sângele îi dispăru din obraji. Nu văzu copila, care timidă se ascundea în spatele mamei sale. În faţă să se afla soţia lui, care după ani de zile se hotărâse să-l vadă. Şi tocmai astăzi, pentru a distruge parcă vraja clipelor frumoase ale acestei dimineţi. Dacă ar fi apucat să-i spună Arinei adevărul, lucrurile ar fi fost acum cu siguranţă mai puţin grave. Dar aşa, întreg adevărul va ieşi la iveală brusc, şi mai ales fără o mărturisire din partea lui. Acum, Arina avea toate motivele să se îndoiască de sinceritatea sentimentelor lui. Cum putea ea să mai creadă că o iubeşte şi că va lupta pentru dragostea şi pentru viitorul lor comun?

Toate aceste gânduri se învălmăşeau în mintea sa în timp ce o privea cu uimire pe femeia din faţa lui ca pe o arătare coborâtă din cer. Încet, aproape cu greutate, se îndreptă către ea. Se opri brusc în faţa ei.

— Iată-ne, deschise ea vorba, cu voce caldă, ademenitoare, o voce cu efect garantat asupra bărbaţilor.

— Ce cauţi aici? fu răspunsul lui. Glasul său trăda iritare şi duritate.

Înainte de a apuca să răspundă, din spatele ei apăru fetiţa ascunsă până acum privirii sale. Lui Connor îi îngheţară cuvintele pe buze. Uimit, reuşi doar să-i articuleze numele:

— Tina?

Cu un zâmbet timid, fetiţa se îndreptă spre tatăl ei. Connor o luă în braţe, strângând-o la piept.

— Te bucuri c-am venit şi eu, tati? întrebă micuţa în timp ce-l săruta.

— Sigur că mă bucur că eşti aici, iubita mea.

O lăsă din braţe cu grijă şi apoi o mângâie cu dragoste.

— Bunica a fost de acord cu această lungă călătorie a ta? De ce nu mi-a spus nimic?

— Totul s-a petrecut foarte repede. Mătuşa Ragna a apărut pe neaşteptate şi a vrut să o însoţesc. Bunica n-a fost de acord, îşi făcea griji pentru mine. Dar, mătuşa Ragna a insistat.

Connor îşi privea fiica fără să înţeleagă. Cum îşi numea propria ei mamă? Mătuşa Ragna? Oare nu ştie că este mama ei? E adevărat că Tina n-o văzuse aproape de loc în toţi aceşti ani şi că putea să fi uitat, dar…

— Eşti surprins că-mi spune mătuşă? Femeia îl privea râzând. Îşi recăpătase siguranţa de sine, acea siguranţă ce a reprezentat totdeauna un atu în faţa lui. Bineînţeles că Tina ştie că sunt mama ei. Dar nu dă bine ca o femeie ca mine să aibă o fiică atât de mare, şi atunci am considerat că este mai bine să-mi spună simplu mătuşă. Nu-i aşa micuţo, că nici nu-i prea complicat? se adresă fetiţei care o privea cu reţinere în timp ce se lipi mai mult de tatăl său.

Abia în această clipă, Connor îşi dădu seama că întreaga scenă era urmărită de mai multe perechi de ochi curioşi. Tresări în momentul când o văzu pe Arina venind dinspre parc. La vederea femeii străine şi a fetiţei, se opri surprinsă

un moment, dar apoi se apropie zâmbind, fără a bănui nimic.

În ochii ei se putea citi admiraţie faţă de frumoasa şi eleganta doamnă pe care o cerceta discret cu privirea. Era o apariţie fascinantă, înaltă, subţire. Era îmbrăcată conform ultimei mode, iar hainele erau croite de una dintre cele mai bune case de modă pariziene. În clipa în care-şi luă pălăria cu boruri largi de pe cap, ieşi la iveală părul-i blond-roşcat ce strălucea în soare.

Cine era oare? Şi ce anume o adusese aici, în Rosenburg? Instinctiv, Arina simţi că o paşte un anume pericol legat de această femeie necunoscută. Privi cu câtă familiaritate îi atinse braţul lui Connor în timp ce acesta o lăsa jos pe fetiţă.

Şi fetiţa care arăta ca un înger, oare cine era? Ce legătură era între ea şi Connor, care o strângea în braţe cu atâta căldură?

Fata întoarse capul şi Arina avu un şoc. Semăna atât de mult cu Connor încât era evident că era fiica lui.

Zâmbetul de pe buze i se stinse. Căută privirea lui Connor, care arăta încordat şi palid la faţă. Când o privi, în ochii lui se putea citi o rugăminte tăcută.

Cu o mişcare bruscă, se întoarse şi alergă spre parc, ca şi când ar fi vrut să fugă de ceva.

I se părea imposibil să apară în acest moment în faţa acestei femei străine. Îi era frică... pentru dragostea ei. Ştia, simţea că n-ar avea puterea de a-şi păstra calmul în cazul că presupunerea ei s-ar adeveri. Se refugie în parc, se întinse în iarba umedă de pe malul lacului în timp ce inima şi mintea ei cunoşteau chinurile luptei dintre dorinţă, dragoste şi realitate.

Încercă să se autocontroleze. Este oare corect faţă de Connor să se îndoiască de dragostea lui la cea mai mică bănuială? Era oare posibil ca cele întâmplate noaptea trecută, în chiar aceste locuri, să fie doar expresia unei

pasiuni nebune?

Nu, în mod sigur nu! Connor nu face parte dintre acei bărbaţi care acţionează iraţional, încercând doar să profite de ceea ce îi scoate în cale viaţa. Cuvintele lui de dragoste erau sincere, pornite din adâncul inimii sale.

Chiar dacă era convinsă de acest lucru, Arina nu reuşi totuşi să alunge toate îndoielile ce o chinuiau. Nu-şi putea explica de ce avea sentimentul că această femeie era într-un fel strâns legată de iubitul ei.

Încet, încet se linişti. Îşi şterse lacrimile cu hotărâre şi-şi propuse să-l roage pe Connor să-i spună întregul adevăr, oricare ar fi fost el. Poate că s-a înşelat, poate că gelozia a făcut-o să-şi imagineze lucruri neadevărate, poate că această femeie este sora lui sau o cunoştinţă. Cum oare putuse să reacţioneze atât de prosteşte, de ce a fugit? Dacă s-ar fi stăpânit, acum ar fi ştiut adevărul şi în orice caz ar fi evitat o oră de chin.

Se ridică din iarbă, îşi netezi rochia şi porni calmă pe drumul ce ducea spre casă.

Nu dorea să-l întâlnească în aceste clipe nici pe Connor şi nici pe oaspeţii lui, de aceea folosi intrarea din spatele casei. În bucătărie o întâlni pe Amanda, care arăta foarte agitată, asemenea unei cloşti ce presimte pericolul şi încearcă să-şi protejeze puii.

— Ce s-a întâmplat, Amanda? întrebă Arina fără a bănui nimic.

Auzind întrebarea, Amanda se întoarse şi punându-şi mâinile în şolduri, întrebă:

— Aţi ştiut că domnul este căsătorit?

Întrebarea avu efectul unui cuţit înfipt în inimă. Era calmă şi stăpână pe sine. Ea însăşi nu şi-ar fi putut explica de unde avea atâta forţă. Doar vocea parcă nu voia s-o asculte. În timp ce-şi făcea de lucru în faţa mesei, răspunse cu glas aspru şi străin:

— N-am ştiut. Dar... După un moment de ezitare

continuă: Domnul Parker va fi având, desigur motivele lui pentru care nu a vorbit despre acest lucru.

— Se poate, chiar dacă nu-mi pot explica ce fel de motive ar putea fi acelea. Sau poate că trăiesc separat. Oricum, nu prea s-a bucurat când a văzut-o apărând aşa deodată. Dar să nu vorbească niciodată despre copila lui, asta nu mi-aş fi închipuit.

Cele două femei erau singure în bucătărie. Restul personalului casei se ocupa de aranjarea camerelor pentru oaspeţii sosiţi pe neaşteptate. Amanda pregăti două pahare de suc pe care urma să le ducă în birou.

— De ce în birou? întrebă Arina în timp ce încerca cu mare efort să-şi stăpânească lacrimile.

— De ce oare? repetă Amanda în timp ce ridica din umeri a neştiinţă. Cred că este foarte supărat pe ea că a venit aici. Nu-i treaba mea, dar felul cum a întâmpinat-o nu arăta deloc a fi gestul unui soţ iubitor. Cine ştie ce s-o fi petrecut între cei doi dacă el a reacţionat atât de rece şi de distant faţă de ea?!

Amanda ridică cu greu tava cu băuturile pregătite. Hotărâtă, Arina reacţionă prompt, adresându-i-se cu calm:

— Am să o duc eu, e mult prea mare efortul pentru tine.

— Nu se poate, asta nu este o treabă pe care să o faceţi dumneavoastră. Pentru aşa ceva există personal.

— Prostii, şi la urma urmei, cu ocazia asta îi voi cunoaşte soţia. Ca partener de afaceri ar trebui să ştiu cu cine este căsătorit.

— Cum credeţi, domnişoară, dar, nu ştiu, nu ştiu dacă... Această femeie mondenă şi domnul... Nici măcar nu se potrivesc. Nu, lucrurile nu pot ieşi bine. Cuvintele trădau multă amărăciune şi tristeţe. Speranţele ei ca într-o bună zi Arina şi Connor să se căsătorească se spulberară.

Arina se îndreptă spre biroul unde se aflau cei doi. Se opri un moment, trase aer în piept, după care bătu în uşă. Bătu de două ori până i se răspunse.

Connor se afla la fereastră, în picioare, şi privea afară în timp ce Ragna, vădit nervoasă, tocmai stingea o ţigară în scrumieră.

— Am adus ceva rece de băut. Vocea-i cunoscută, îl făcu pe Connor să se întoarcă brusc. Privind-o simţi cum un val de căldură îi inundă tot trupul.

— De ce tu, Arina? Pentru ce avem personal?

— Fetele se ocupă de aranjarea camerelor pentru oaspeţi, răspunse ea calm. Iar pentru Amanda era prea greu. În afară de asta am ocazia să fac cunoştinţă cu soţia ta.

Fiecare cuvânt al ei avea efectul unei lovituri de pumnal. Simţea dispreţul acuzator din vocea ei atât de bine cunoscută.

Ragna îi privea pe cei doi cu o oarecare suspiciune. Constată emoţia din privirea soţului ei şi paloarea Arinei. Era suficient de deşteaptă şi avea suficient de multă experienţă de viaţă pentru a-şi da seama că între cei doi există ceva ce încearcă să ascundă. Cu dispreţ, o măsură din cap până-n picioare pe tânăra fată îmbrăcată modest, crezând că face parte din personalul casei.

Frumuşică şi tânără, foarte tânără, dar naivă chiar prostuţă dacă îşi închipuia că ei, o femeie cu experienţă de viaţă i se putea ascunde ceva.

Ragna nu-şi justificase nicicum sosirea neaşteptată, cu atât mai mult cu cât de ani de zile nu mai exista niciun contact între ei. Aparent, i se făcuse brusc dor de bărbatul pe care în toţi aceşti ani îl uitase complet. Dar adevărul era că, ajunsă la finalul carierei sale de balerină, şi-a închipuit că va putea juca în continuare un rol important în societate alături de soţul ei, un om bogat şi cunoscut. Avea nevoie de admiraţia celor din jur ca de aer. Odată cu sfârşitul carierei de balerină ar fi fost repede uitată de toată lumea. Dar ca soţie a lui Connor Parker, ar fi fost din nou în centrul atenţiei. Asta îşi dorea şi ăsta era motivul pentru care luase

rapid hotărârea de a reînnoda legătura cu Connor, de care nu se despărţise legal.

Pe fetiţă o luase cu ea pentru că ştia că reprezintă un atu puternic în lupta pe care urma să o dea. Era atât de convinsă de puterea ei irezistibilă asupra bărbaţilor, încât o privea pe Arina ca pe o tânără prostuţă, demnă doar de milă. Cu o afecţiune voit accentuată, se adresă soţului ei:

— Iubitule, nu vrei să mă prezinţi?

Vocea ei suna deosebit de caldă, iar ochii ei negri îl priveau pe Connor provocator.

Arina simţi că inima-i o ia razna. Îi tremurau mâinile. Totul dură numai câteva secunde, pentru că reuşi să se stăpânească.

Connor se stăpânea cu greu. Muşchii feţei îi erau încordaţi, buzele strânse, iar între sprâncene apăru o cută adâncă.

— Arina von Brombacher, coproprietară a moşiei Rosenburg. Cu o mişcare care o indica pe soţia lui, continuă: Ragnata Cordales, cunoscuta balerină. Sunt sigur că ai auzit de ea, Arina. Vocea lui suna rece şi impersonală.

Arina îl privea fără să spună nimic. Era o privire mută, dar în ochii ei se putea citi disperarea.

Momentul de tăcere fu întrerupt de o voce mieroasă din care însă răzbătea tonalitatea victorioasă pe care nu reuşi să o estompeze în totalitate:

— Bine, iubitule, dar de ce nu-i spui domnişoarei că sunt soţia ta? Nu a venit la tine renumita balerină, ci soţia ta, mama copilului tău.

Fără să spună un cuvânt, Arina se întoarse şi părăsi în grabă camera. Îi era indiferent ce credea despre ea frumoasa balerină. Simţea că nu mai poate rămâne în acelaşi spaţiu cu acest bărbat care i-a trădat încrederea într-un mod atât de urât.

Urcă în camera ei fără ca mai târziu să fi ştiut cum se întâmplase acest lucru. Avea senzaţia unei căderi în cele

mai negre şi mai adânci abisuri. Se simţea minţită şi trădată. Cu pumnii strânşi la gură, încerca să se stăpânească, să nu strige.

Era pentru a doua oară în viaţa ei când visele frumoase despre iubire şi fericire se destrămau. Dar acum erau mult mai dureroase decât atunci când se despărţise de Peter, pentru că atunci descoperise din timp caracterul meschin al acestuia.

Pe Peter nu-l iubise niciodată cu adevărat. Pe Connor însă, l-a iubit din adâncul fiinţei sale.

Lupta cu ea însăşi era cumplită. Într-un prim impuls vru să-şi împacheteze toate lucrurile şi să părăsească imediat casa. Dar îşi aminti de mama sa şi de datoriile ce-i revin, îşi aminti de tatăl său ce-şi dorise să-i lase moştenire acest colţ de rai.

Nu! Nu va da dovadă de laşitate şi nu se va comporta asemenea unui hoţ care fuge în miez de noapte. Şi asta cu atât mai puţin cu cât cauza este un bărbat care i-a înşelat aşteptările. Va lupta pentru moştenirea ce i se cuvenea, dar şi pentru a trece peste o dragoste înşelată. Un membru al familiei Brombacher nu se lasă atât de uşor învins.

Un an reprezintă un timp extrem de lung atunci când trebuie să te confrunţi zi de zi cu prezenţa omului iubit. Oare va avea suficientă forţă să poată asista la fericirea celor doi fără ca invidia şi gelozia să o macine?

N-avea un răspuns la această întrebare. Se simţea obosită şi fără pic de forţă. Trebuie să existe în mod sigur o ieşire din acest labirint. Dar care? În clipa de faţă nu-şi putea aduna gândurile. Revedea mereu şi mereu în minte scena petrecută mai devreme. Încercă să se convingă de faptul că cel pe care-l iubea este demn doar de dispreţul ei. Dar dispreţul se transformă într-o dorinţă arzătoare, fapt ce o făcu să roşească.

Exista oare şi o altă cale decât aceea de a fugi din preajma lui, pentru ca într-o zi să nu-i fie ruşine de ea

însăşi? Nu există nimic mai dispreţuitor pe lumea asta ca încercarea de a distruge o căsnicie şi mai ales când la mijloc se află şi un copil.

Trecerea timpului nu-i fu de niciun ajutor. Gândurile şi sentimentele o chinuiau la fel ca la început.

Capitolul 9

Între timp, în birou se desfăşura o scenă tragicomică între cei doi soţi.

— Ce înseamnă toată comedia asta? Care-i motivul întoarcerii tale, după ce timp de aproape nouă ani ai uitat că ai un soţ şi un copil?

Ragna luă o atitudine plină de mâhnire şi de umilinţă. O imagine complet nefirească pentru Connor. Nicicând nu avusese o altă atitudine decât aceea a unei femei mândre şi impunătoare. De câte ori a încercat, rugând-o să ţină seamă de faptul că are anumite îndatoriri ca soţie şi ca mamă, a refuzat categoric. Mai mult de atât, i-a reproşat că ar vrea să o ţină închisă ca pe o pasăre într-o colivie, şi asta numai pentru faptul că fusese cândva atât de proastă încât acceptase să se mărite cu el.

— Şi copilul? N-o iubeşti de loc pe Tina?

— Fetiţa e foarte bine îngrijită de către părinţii tăi, venise prompt răspunsul ei sec. Pentru mine ar fi doar o piedică. O piedică în calea visului meu de a deveni o balerină celebră. Divorţează, fă ce vrei, pe mine însă lasă-mă să-mi trăiesc viaţa aşa cum îmi doresc.

— Să divorţez? Ştii bine că nu pot divorţa de tine din cauza tradiţiei ce domneşte în familia noastră şi care interzice divorţul. Dar te previn, nu-ţi voi permite să te joci cu mine şi să mă faci de râs în faţa oamenilor. Vrei să-ţi trăieşti viaţa aşa cum îţi place. De acord, nu-ţi voi sta în cale. Dar sub nicio formă nu vei folosi numele meu, îţi interzic categoric.

Reacţia ei, fusese un hohot de râs.

— Ha! Nicio problemă! Mi-am şi ales un alt nume, un nume de artistă. Cât de curând va apărea o nouă stea care va deveni foarte repede cunoscută în întreaga lume.

Predicţia ei se adeverise. La scurt timp după acea discuţie, numele de Cordales putea fi citit pretutindeni.

Reclamele o înfăţişau în postură de balerină, o femeie frumoasă, în ai cărei ochi negri se putea citi pasiune.

Un turneu în jurul lumii i-a adus celebritatea. Publicul o adora, iar ea uitase de mult că undeva în această lume trăiau două persoane – soţul şi fetiţa ei – cărora le aparţinea. Din când în când, le trimetea de cine ştie unde câte o carte poştală cu scurte salutări, nimic mai mult.

Aceste cărţi poştale erau singurul semn de viaţă din partea ei. Părinţii săi îl rugase să aibă răbdare. Connor insistase din ce în ce mai mult pentru o soluţie clară şi definitivă, divorţul. Poziţia în care se afla i se părea dezonorantă.

Lupta sa se dovedise în zadar, izbindu-se de o rezistenţă neaşteptată din partea părinţilor săi. Mama sa, o femeie extrem de evlavioasă se agită atât de mult încât avu un atac de cord. De aceea, îi promisese că va renunţa la gândul unui divorţ şi va a ştepta momentul în care Ragna îşi va da seama de îndatoririle ei ca soţie şi mamă.

Şi acum, iat-o apărând aici pe neaşteptate, cerându-şi drepturile pe care le ignorase până acum, ca pe ceva normal. Şi asta tocmai acum, când se hotărâse să pună punct acestei situaţii, chiar împotriva voinţei părinţilor lui. Tocmai acum, când în sfârşit întâlnise marea fericire, femeia pe care a visat-o şi a dorit-o întotdeauna, ameninţând să distrugă totul.

Nu, lucrul ăsta nu se va întâmpla. De data asta el va fi acela care va trage linie şi va încheia un capitol al vieţii sale. Nimic nu-l va mai opri să facă lucrul ăsta, nici măcar dragostea faţă de părinţii lui.

Nimic nu-l mai ţinea legat de această femeie frumoasă, totul se sfârşise. Nu mai avea nicio putere asupra lui. El nu face parte dintre acei bărbaţi care ar face orice pentru un zâmbet din partea ei.

O privea cu ochi reci, cercetători şi pentru prima dată simţi cum siguranţa ei de a-şi pune în aplicare cine ştie ce

plan, începe să se destrame.

Ea îşi dădu seama imediat că la mijloc nu poate fi decât altă femeie, altfel Connor nu ar fi rezistat farmecelor ei. Gândul că nu mai are nicio putere asupra lui, trezi în ea toată răutatea de care era în stare.

Învăţase să-şi ascundă bine sentimentele şi gândurile. În ciuda furiei interioare, se arătă smerită, fapt ce îl făcu pe Connor să-şi piardă controlul pentru câteva clipe.

— Ştiu că te-am supărat foarte mult, dar sunt încă soţia ta. Nu suntem despărţiţi şi mi-am dat seama că locul meu este alături de tine şi de copilul nostru, căruia i-a lipsit şi aşa prea mult dragostea unei mame.

Preţ de mai multe secunde, rămase ca lovit de trăsnet, privind-o ca şi cum ar fi fost pentru prima dată. I se putea citi neîncrederea pe faţă.

— Ce altă comedie ţi-ai propus să joci? Doar nu speri că mă voi lăsa păcălit? Nu! În niciun caz! Buzele sale se transformară într-un zâmbet cinic. Nu mă mai poţi păcăli, te-am „citit”. Nu te-ai întors, în mod cert pentru că dintr-odată ai devenit conştientă de îndatoririle tale faţă de mine şi faţă de copil. Asta poţi să i-o spui altui prost care să creadă în jocul tău de înger nevinovat. Nu te aştepta ca eu să mai cred aşa ceva. Au trecut timpurile acelea. De altfel, mi-ai oferit suficient de mult timp pentru a-mi da seama.

Cu toate cele auzite, încă nu era dispusă să cedeze. Ştiuse că nu va fi uşor, dar se baza pe faptul că şi Connor la urma urmei nu era decât un bărbat. Mizase pe faptul că văzând-o în faţa lui, dragostea ce i-a purtat-o cândva va reizbucni.

— Ştiu că am fost nedreaptă cu voi, dar acum vreau să repar tot răul făcut. Dă-mi o şansă, te rog. Ne-am iubit şi am fost fericiţi împreună. Glasul ei suna rugător, ochii ei negri erau umezi şi aveau aceeaşi expresie rugătoare, astfel că pentru o clipă rămase derutat.

Ea remarcă nesiguranţa lui şi fără să vrea în ochii ei

apăru o sclipire triumfătoare. Lăsă ochii în jos pentru a nu i se putea citi adevăratele sentimente. Dar, nu reacţionă suficient de repede pentru ca bărbatul să nu sesizeze acest lucru.

— Îţi joci foarte bine rolul. Vocea lui era plină de sarcasm. Din păcate ţi-ai ales greşit publicul. Nu te mai strădui, n-are niciun rost. Am făcut tot ce trebuia pentru pronunţarea divorţului. Nu există nicio dificultate, este o simplă formalitate, deoarece trăim în fapt de mulţi ani separat.

Ragna avu o reacţie de respingere. Ani de-a rândul a sperat că va divorţa, dar speranţele ei au fost mereu zădărnicite de încăpăţânarea părinţilor lui. Şi iată că tocmai acum se întâmpla acest lucru, tocmai acum când ea se hotărâse să reactiveze căsătoria lor.

Părinţii lui se bucuraseră atât de mult de „reîntoarcerea” ei şi de faptul că dorise ca fiica lor să o însoţească în călătoria sa din Germania.

— Nu poţi face lucrul ăsta. Nu-mi voi da niciodată acordul. Cuvintele ţâşniră cu hotărâre, ea însăşi crezând în acest moment că poate evita inevitabilul.

— Nu stă în puterea ta de a influenţa faptele, iubita mea. Tu însăţi ai fost aceea care ai rupt orice fel de legătură între noi. Căsătoria noastră există numai pe hârtie şi voi avea grijă ca lucrurile să capete o finalitate.

— Părinţii tăi nu vor accepta niciodată lucrul ăsta. Cu pumnii strânşi, încerca să joace ultima carte. M-au primit cu braţele deschise şi erau foarte fericiţi că m-am întors acasă.

— Lasă-i în pace pe părinţii mei, Ragna. Le-ai provocat destulă durere. Faptul că te-au iertat se datorează numai profundei lor religiozităţi. Ai reuşit să-i păcăleşti cu falsitatea jocului tău, pe mine însă nu mai poţi să mă păcăleşti. Simt că nu te-ai întors din convingere. S-a întâmplat cu siguranţă ceva anume de vrei să te întorci la mine. Steaua ta se află în cădere. Sau există vreun alt motiv de ţi se pare deodată suportabil jugul căsniciei în faţa

celebrităţii.

Fiecare cuvânt era plin de dispreţ. Connor nu-şi dădea seama cât de aproape era de adevăr. Sarcasmul cuvintelor lui o lovi în plin.

În clipa asta, ar fi putut să-l omoare cu sânge rece. Cuvintele lui îi răscoleau şi mai tare durerea ce o sfâşia şi pe care n-o putea alina.

Connor părea să nu fi aflat de ghinionul ei. Nu bănuia că nu va mai putea dansa niciodată din cauza accidentului avut. Consultase cei mai buni medici, a îndurat dureri îngrozitoare, şi toate astea numai în speranţa că totul se va sfârşi cu bine. Speranţele ei însă nu s-au adeverit. Altcineva îi luase locul şi numele ei altă dată cunoscut în toată lumea, fu uitat. Realitatea este cruntă, publicul uită repede, iar zeiţa fericirii nu te sprijină întotdeauna.

Capitolul 10

Cei doi se aflau în camera Arinei. Fata se eliberă din braţele lui Connor, dându-se înapoi câţiva paşi.

— N-are nicio importanţă motivul pentru care ai ascuns faptul că eşti căsătorit, dar în acea noapte ar fi trebuit să-mi spui, înainte să se întâmple ceea ce s-a întâmplat.

Era palid la faţă. Cu un gest disperat, îşi trecu mâna prin păr.

— Arina, când te-am cunoscut n-aveam niciun motiv să-ţi vorbesc despre căsnicia mea ratată. Apoi, când am constatat cât de mult însemni pentru mine, am vrut ca mai întâi să înlătur toate obstacolele ce ar fi putut sta în calea noastră. N-am vrut să-ţi transmit şi ţie grija acestor probleme. Am înaintat acţiunea de divorţ înainte de a-ţi mărturisi dragostea mea. N-a fost deloc uşor pentru mine. Am văzut că nu-ţi eram indiferent şi am înţeles întrebările mute din privirea ta. Am tăcut totuşi, pentru că nu voiam să te îngrijorez. Şi apoi, a venit acea noapte. Nu-mi găseam somnul, nu puteam să uit că te afli la o distanţă atât de mică. Am încercat să-mi găsesc liniştea plimbându-mă în parc. Acolo te-am întâlnit pe tine şi ceea ce s-a întâmplat, trebuia să se întâmple. Niciunul dintre noi nu putea împiedica cele întâmplate. O forţă primară ne-a unit. Într-un gest rugător, întinse braţele spre ea. Chiar nu înţelegi lucrul ăsta, este atât de greu de înţeles? Mă iubeşti, doar...

— Da, te iubesc, te iubesc, de ce-aş minţi. Faţa-i palidă era acoperită de lacrimi. Ce s-a întâmplat în acea noapte a fost şi vina mea. Un singur gând mă obseda, acela de a fi a ta. N-am pus nicio întrebare. Dar după aceea ar fi trebuit să-mi spui adevărul, aveam dreptul să-l aflu.

— Doamne, Dumnezeule – izbucni el, de ce, de ce să fi făcut lucrul ăsta, pentru a te face să te simţi vinovată? Trebuia să rezolv singur problema asta. Ţi-aş fi spus totul în clipa în care aş fi avut hotărârea de divorţ şi te-aş fi cerut

de soţie.

— Acum, este prea târziu. I se simţea în glas resemnarea. S-a întors şi este hotărâtă să-şi ocupe locul alături de tine. Nu pot să mă amestec între voi. Mi-am pierdut tatăl datorită altei femei. N-am să mă fac vinovată niciodată de aşa ceva faţă de copilul tău.

— Copilul n-a însemnat niciodată nimic pentru Ragna. A crescut fără mamă, la părinţii mei. Tu însă ai fi o mamă tandră şi iubitoare. Tina ar putea trăi într-o familie adevărată, alături de un tată şi o mamă care la rândul lor se iubesc şi sunt fericiţi împreună. De lucrul ăsta are nevoie un copil pentru a creşte mare şi a deveni un om plin de viaţă, fără complexe.

Şi-ar fi dorit atât de mult să-l creadă, dar nu putea scăpa de imaginea când frumoasa balerină, punându-şi braţele în jurul gâtului lui, îl sărutase. El n-a reacţionat şi pentru toată lumea păreau a fi o pereche îndrăgostită.

Fără vreun motiv aparent, Arina fugi din cameră, lăsându-l pe Connor ţintuit locului, ca împietrit. Bărbatul strânse buzele şi-şi încleştă pumnii.

Lucrurile nu mai puteau continua aşa. Ragna trebuia să părăsească Rosenburg chiar a doua zi. De când a apărut, aici s-a creat o adevărată prăpastie între el şi Arina. Şi-a pierdut încrederea în el şi va fi foarte greu pentru el să i-o recâştige.

În timp ce Connor luase hotărârea fermă de a încheia un capitol trecut din viaţa sa, Ragna pregătea o nouă lovitură pentru Arina.

***

Tina se ataşase foarte mult de Arina, care avea un mod deosebit de cald de a se purta cu copiii. După numai câteva zile, micuţa se simţea atât de bine în compania Arinei, încât era aproape tot timpul alături de ea. La o remarcă a

acesteia privind-o pe mama ei, alături de care petrecea atât de puţin timp, fetiţa de numai zece ani ridică din umeri, gest care putea fi interpretat oricum. Vorbele ei erau însă foarte clare:

— N-a fost niciodată lângă mine şi nu m-a vizitat niciodată cât timp am locuit la bunici. Fetiţa vorbea germana aproape fără accent, la fel ca tatăl ei de altfel, în timp ce mama ei se exprima cu greu.

— Totuşi, o iubeşti, îndrăzni Arina să spună cu oarecare reţinere.

Tina o privi gânditoare. Avea aceiaşi ochi că ai tatălui ei şi pentru o clipă Arina avu impresia că el este cel care o priveşte. Fetiţa dădu din umeri şi răspunse cu multă maturitate:

— Nu ştiu dacă o iubesc. Pe tati îl iubesc foarte mult, la fel pe bunica şi pe bunicu'. Dar cum s-o iubesc pe mama, dacă abia de o cunosc! Bunica spune mereu că este o artistă renumită şi de aceea nu-i mai rămâne timp şi pentru familie. Poate că este adevărat ce spune bunica, dar mamele prietenelor mele au întotdeauna timp pentru copiii lor, indiferent cât de multă treabă ar avea. Doar mama n-a avut niciodată timp pentru mine.

În timp ce vorbea n-o scăpa din ochi, asemenea unui pui de pasăre flămând de dragoste şi de căldură. Aproape cu teamă, dar fără a-şi lua privirea de la ea, răsună întrebarea:

— Tu, ţii puţin la mine?

Impresionată, o luă în braţe strângând-o la piept şi-i şopti:

— Te iubesc foarte, foarte mult, draga mea.

Spontan, fetiţa o prinse de gât şi-şi lipi faţa de obrazul ei.

— Şi eu te iubesc mult, mult de tot şi aş vrea să rămân alături de tine.

— Ce scenă idilică, răsună în acest moment o voce tăioasă, fapt ce o făcu pe Arina să tresară.

Arina evitase mereu să rămână singură cu Ragna. Doar în

situaţiile de neevitat se întâmplase acest lucru. Şi de fiecare dată Ragna avusese o atitudine orgolioasă, de ignorare, asemenea atitudinii faţă de personalul casei.

Lăsă din braţe fetiţa, vrând a se îndepărta pentru a le lăsa pe cele două mamă şi fiică împreună. Dar Ragna ridică mâinile în semn de stop şi în acelaşi timp se adresă fetiţei cu un ton tăios:

— Lasă-ne singure, Tina. Am ceva de vorbit cu domnişoara.

— Cu mine, doamnă Parker? se apără Arina cu un ton reţinut. Nu ştiu despre ce am putea sta noi două de vorbă.

— Despre foarte multe lucruri. Şi dacă doriţi ca această discuţie să aibă loc de faţă cu un copil, foarte bine, veni răspunsul Ragnei din tonul căreia se putea desprinde ura ce o măcina.

Tina aştepta privind întrebătoare atât spre una cât şi spre cealaltă dintre cele două femei. În cele din urmă se îndepărtă, aruncând o privire cercetătoare către mama sa, după care o luă la fugă.

Când cele două femei rămaseră singure, Arina fu cea care deschise discuţia, întrebând cu glas tăios:

— Ce aveţi să-mi spuneţi, doamnă Parker?

Ragna se apropie atât de mult de ea, încât Arina putea să simtă mirosul parfumului ei care parcă o îneca.

— Credeţi că nu ştiu că vreţi să puneţi mâna pe bărbatul meu? răsună întrebarea plină de ură.

Fără să vrea, Arina se dădu câţiva paşi înapoi. Se schimbă la faţă, iar ochii îi sclipeau de revoltă. Se adună şi răspunse cu mândrie:

— Afirmaţia dumneavoastră este deplasată, doamnă Parker. În primul rând, nu obişnuiesc să alerg după bărbaţi însuraţi, iar în al doilea rând din cele cunoscute mie, între dumneavoastră şi soţul dumneavoastră nu mai poate fi vorba de mult de o relaţie de căsătorie. O femeie care şi-a părăsit familia, trăindu-şi propria viaţă, nu trebuie să se

mire atunci când soţul ei refuză orice gând de a mai fi vreodată împreună. Şi acum, vă rog să consideraţi discuţia încheiată. Consider sub demnitatea mea orice continuare a discuţiei pe această temă.

— Asta ar fi pe placul dumneavoastră. Vă credeţi foarte tare. Dar nu este aşa. Nu pe dumneavoastră vă iubeşte, ci pe mine, numai pe mine, aşa cum m-a iubit în toţi aceşti ani. Nu pe dumneavoastră vă vrea, ci această moşie Rosenburg. Printr-o căsătorie cu dumneavoastră, n-ar mai trebui să vă plătească despăgubirea.

Arina tresări. Ca-ntr-un gest de apărare, ridică mâinile pentru a se feri.

— Nu! Nu este adevărat! Connor s-ar putea să iubească moşia asta la fel de mult ca mine, dar din acest motiv n-ar fi niciodată în stare să mintă şi să înşele.

Pe neaşteptate, îşi dădu seama că femeia din faţa ei minţea intenţionat, pentru că nu putea accepta ideea de a fi înfrântă. Ea, cea mereu victorioasă, nu poate să accepte realitatea faptului că bărbatul pe care l-a tratat ani în şir ca pe un bun al ei, a întâlnit o altă femeie, de care s-a îndrăgostit. Cu convingere şi glas hotărât, repetă:

— Nu! Connor n-ar fi niciodată în stare de o asemenea minciună mârşavă. Nu este bărbatul care să se căsătorească numai pentru a obţine un avantaj material.

— Mulţumesc, Arina, se auzi în această clipă o voce bărbătească în care se simţea emoţia.

Dintre copaci apăru Connor. Alături de el păşea Tina, care căuta parcă protecţie, lipindu-se de tatăl ei în timp ce-şi privea mama cu teamă.

Connor se apropie de Arina, care tremura şi o luă în braţe, încercând parcă să o protejeze.

— Îţi mulţumesc pentru încrederea ta. Nu vei regreta nicio clipă această încredere în mine.

Pentru câteva clipe, cei doi se priviră în tăcere, apoi Connor se întoarse către femeia ce îi era încă soţie şi care

privea scena împietrită.

— Va trebui să părăseşti chiar astăzi Rosenburg. Toate celelalte lucruri ce mai trebuie lămurite între noi doi, o vom face prin intermediul avocatului meu. Adresându-se Tinei, continuă: Ia-ţi la revedere de la mama ta, Tina.

Fetiţa întinse cu timiditate mâna, în timp ce Ragna tremura de furie şi de uimire. Refuză mâna întinsă a fetiţei printr-un hohot de râs distonant:

— Du-te la Arina, pe care oricum o iubeşti mai mult decât pe mine. Se întoarse şi fugi din loc nebuneşte.

Tina rămase locului, cu lacrimi în ochi şi sughiţând. Arina se apropie, şi îmbrăţişând-o cu multă dragoste, îi şopti:

— Nu plânge, Tina. Tati te iubeşte foarte mult, şi eu la fel. Mi-am dorit întotdeauna o fiică. Vrei să fii fetiţa mea?

Lacrimile dispărură ca prin minune din ochii copilei. Privind-o pe Arina, care îngenunchease alături de ea, întreaga ei fiinţă strălucea de fericire.

— Dacă vrei să fiu fiica ta, trebuie să te căsătoreşti cu tati, veni răspunsul neaşteptat al Tinei. Vrei?

Arina se ridică în picioare şi privindu-l cu multă seriozitate pe bărbatul ce o iubea atât de mult, răspunse:

— Dacă tatăl tău mă iubeşte, atunci da, vreau să fiu soţia lui şi mama ta.

— Şi ce mult te iubeşte şi te doreşte, tati, răspunse bărbatul râzând, în timp ce ochii îi străluceau de fericire.

Connor îşi cuprinse cu un braţ iubita, iar cu cealaltă mână o trase pe Tina mai aproape de el.

— Din clipa asta, n-am să vă mai dau drumul. Vom fi o familie unită şi fericită, aşa cum mi-am dorit întotdeauna.

Arina îşi sprijini capul pe umărul lui Connor, în timp ce în gând îi cerea iertare pentru îndoielile sale faţă de el.

Se gândea cu milă la femeia care se pregătea să părăsească Rosenburg, chiar dacă încercase prin intrigi să-i distrugă fericirea. În această clipă, jură în sinea ei să fie o soţie bună pentru Connor şi o mamă bună pentru Tina.

— Vă iubesc, şopti Arina lăsând gândurile deoparte.

Se desprinse din îmbrăţişarea bărbatului şi apropiindu-se de Tina, o luă în braţe. Tina uitase de cealaltă femeie, care era de fapt mama ei. Îşi privea tatăl râzând.

— A fost bine că te-am chemat, nu-i aşa?

Abia în această clipă îşi dădu seama Arina, cum apăruse Connor ca la comandă. Tina, de frică pentru Arina îl chemase în ajutor.

— A fost foarte bine, micuţa mea. Ştiam că mă pot baza pe tine, şopti Connor cu multă duioşie. Te iubesc.

— Şi eu, răspunse fetiţa. Pe amândoi, după care, întorcându-se spre Arina, şopti: mami…

Trei luni mai târziu, fu dată hotărârea de divorţ definitivă. Tina fu încredinţată spre creştere şi îngrijire tatălui ei, Connor Parker. În aceeaşi zi tânăra pereche înaintă actele pentru căsătorie şi două săptămâni mai târziu avu loc la Rosenburg nunta celor doi.

Arina îşi invită prietena la Rosenburg, pentru a-i fi domnişoară de onoare. Împreună cu ea, sosiră şi Bautzi, pasărea beo şi Paşa, cu care Tina se împrieteni imediat.

În ciuda aşteptărilor, părinţii lui Connor au trimis o telegramă de felicitare. Acceptaseră hotărârea fiului lor.

Astfel, toate lucrurile se îndreptară şi în casa de la moşia Rosenburg se cuibări din nou fericirea. Tinerii căsătoriţi îşi propuseră să păstreze tradiţia asemenea înaintaşilor lor, care au trăit împreună fericiţi până la despărţirea finală.

Dar nimeni nu era mai bucuroasă ca bătrâna Amanda. Dorinţa secretă a fostei ei stăpâne ca cei doi tineri să se iubească şi să se căsătorească se îndeplini. Nepotul ei cel mai drag şi fiica iubitului ei soţ erau astăzi împreună, aşa cum şi-a dorit şi a sperat că se va întâmpla în clipa înscrierii acelei clauze în testament.

Până şi mama Arinei veni la cununie. Tratamentul a avut ca efect o schimbare profundă, făcând-o parcă să devină alt

om. Părea mult mai tânără, iar domnul cu părul alb ce o însoţea părea nu tocmai nevinovat de această schimbare.

Arina era din cale afară de fericită şi pentru prima dată cele două femei, mamă şi fiică, se înţelegeau fără a schimba prea multe cuvinte.

În sfârşit, după mulţi ani de încrâncenare, bătrâna doamnă cunoscu o nouă viaţă. Era iubită şi pentru prima dată după atâţia ani de singurătate se simţea dorită şi înţeleasă.

Se duse să vadă mormântul primului ei soţ şi al soţiei acestuia. Fără supărare şi ură. Trecuseră toate, iar acum era bine, dragostea învinsese.

Sfârşit